Laulva Mao tütar.

Romaan.

„UUDISLEHT“ 1931.

2.

Eestimaa Trükikoja A.-S. (end. J. H. Gressel)
Tallinn, Rataskaevu 10.

1.

Wiimast korda kummardus Percy Crawford eesriide ees. Ta nägi tumedat, elawalt siia-sinna lainetawat merd, millest kerkisid helendawad saarekesed: New-Yorgi seltskonnadaamid. Nad kõnelesid näidendist, mille oli ta selleks heategewaks peoks kirjutanud. Äkki tundis ta Lil Stevensi õrna käesurumist. Ta seisis tema kõrwal, surus kimbu punaseid roose rinnale ja kummardus tänades peaga. Ainult sekundiks nägi Percy tema pilku endal, nagu tahaks ta New-Yorgi kõrgema wiietuhande waimustust, mille oli tekitanud heategewa ühingu talwe lõpupidu, kirjanikule juhtida.

Kogu ilma ehted näisid sädelewat nende määratu rikaste naiste kätel, kelle mehed olid õlimagnaadid, eksportöörid, kõrgemad riigiametnikud wõi tapamajade omanikud. Percy ehmus nähes Lil Stevensi ükskõikseid silmi, mis tema otsa ei waadanud. Percy silmitses tarretunult ükfildast ja kanget naeratust selle armsa suukese ümber, siis langes eesriie ja raudsein lahutas ta suurilma seltskonnast.

Nagu läbistamatu pilw laskus Percy ette. Tema oli riigidepartemangu kõrgema ametniku Georg Crawfordi, kes skandaalseil asjaoludel lahkuma pidi, wiimane poeg. Percy wend oli mõni nädal tagasi autosõidul mõistatuslikul kombel surma saanud, peale selle kui ta oli Lil Stevensi, keda mõlemad wennad kirgliselt armastasid, koju saatnud. Ainuke õde oli laewasõidul Michigani järwel hukkunud. Õnnetusel oli nimelt lõhkenud katel, ja wäheste pääsenute hulgas oli ka Lil Stevens. Saatuslikkus lasus Crawfordide perekonnal, aga Percy oli weel liig noor, et seda taibata.

Nüüd järgnes ta ruttu Lil Stevensile, katsudes pääseda õnnesoowidest elegantsetelt daamidelt, kes olid klubi lawa wallutanud, kummardudes hajuwil wasakule ja paremale, nagu oleks olnud lawa tühi, nagu elugi, mis oli siin wast walitsenud, kuid jälle taandunud.

Tuled lõid särama.

Siis läks ta Lil Stevensi garderoobi. Seda ei tohtinud keegi teada, sest nad polnud ju mitte elukutselised näitlejad, waid sama klubi liikmed. Kui mõni daam komitees kuulda saaks, et Percy Crawford wiibis miljonäri garderoobis, siis wõiks tõusta torm, mis Lil Stevensi seltskondlist seisukohta märksa kõigutaks.

Lil Stevens ei hoolinud sellest. Ta teadis, et Percy oli seal, kuid ta ei waadanud isegi ümber. Rahulolles silmitses ta peeglist oma saledat kuju.

Weel ümbritses Lil'i tema o s a õhkus, weel on ta nägu naise oma, kelle oli loonud Percy kui kirjanik, keda ta armastas kui jumal oma tööd. Ja nii seisis ta olewiku ja minewiku fantastilisel kõikuwal sillal.

Ta astub Lil Stevensile lähemale ja hirmuwärin jookseb tal üle selja, sest teda tabab Lil Stevensi ükskõikne, jäine pilk.

On's lõpp kõigel?

Aga see on ju hullumeelsus, ütleb ta endale. Kuidas wõib see armastus lõppeda? Wõib ta üldse lõppeda? Ta tahaks nagu midagi öelda, tuhandeid asju tahaks ta rääkida, kuid sõnad ei tule suust ja ta seisab üllatunult nende suurte, nagu ta äkki hirmuga märkab, wihaga täitunud silmade ees, millest on korraga kadunud wähemgi armastuse soojus.

Ta märkab Percy abitust, ja õel naeratus ilmub ta moonpunaste huulte ümber.

„Ootasingi seda tundi, Percy," ütles ta. Kärsitult lendas kamm läbi tihedate mustade juuste, mis ilusa raamina ümbritsesid ta pronkswärwilist nägu. Alles nüüd toob must teenija Lili tumerohelise õhtukleidi. Nagu õhk langeb pehme riie saledate puusade ümber. Lil wajutas turbanitaolise brokaatmütsikese pähe, tõmbas mantli ümber ja tahtis haarata käsitasku. Percy ruttas laua juure ja ulatas selle talle. Teenija wäljus kuulmatult. Ta oli näinud palju selliseid stseene, ent ta ei teadnud, et täna oli see hoopis teistsugune.

Hinges weel lootuse sädemeke, haaras Percy naise käed, keda ta nii piiritult armastas, ja waatas talle tõsiselt silmi. Naise silmis polnud aga näha kübetki armastust, sealt hoowas waid ükskõiksus, hoolimatus.

„Lase mind," ütles ta rahulikult.

„Ei, Lil! Ma ei lase sind minna! Kõik, mis wiimaseil nädalail on juhtunud meie wahel, on olnud meie liig pinewil närwide tagajärg. Armastan sind, nagu armastasin meie tutwuse esimesil päewil! Ära usu seda, mida ütlesin sulle omas wihas! Olin hullumeelne!"

Ta wabastas end Percy kätest.

„Sa armastad mind, Percy? Sama ütles mulle ka sinu wend. Kuid teie mõlemad armastate minus naist, endist indiaanlannat, kes on wõitnud teie kõrgema seltskonna lugupidamise. Sa olid uhke, kui mehed ümbritsesid mind kui leopardid, kes waritsewad saaki. Aga miks kõneleme sellest? Ma ei armasta sind, Percy! Mitte raasukegi ei armasta ma

sind, ega pole sind armastanud kunagi. Ainust hetkekki pole ma sind tõsiselt armastanud, Percy, ei sind ega su wenda, see on puhas tõde!"

Nüüd alles ärkas Percy.

Lil tahab teda maha jätta! Lil pole teda armastanud kunagi!

„Oled sa hulluks läinud! Mida ma siis tegin sulle? Või armastad kedagi teist?

Lil kehitas õlgu. „Ma ei armasta kedagi teist, sest seda teist pole olemas!"

Äkki tõstis naine uhkelt pea: „Tahan kättemaksta! Kättemaksta tahan, mõistad?" Ja leegitsewail silmil jatkas ta: „Kus on nüüd jäänud see torkaw nali su kõnes? Su anekdootide lodew stiil? Percy, olen peagi oma eesmärgi saawutanud!"

Lil Stevens pani käed Percy õlale. Ta tumedad silmad olid nüüd kollased, nagu mere waik. — „Ma ei ole sind kunagi armastanud! Ei, Percy, weel kord: ma pole sind armastanud kunagi! Mitte ainustki hetket, ei ainsagi hingetõmbega."

Ükssilmi wahtis Percy sellesse näkku, mida ta lugematuil korril oli katnud suudlustega, wahtis arusaamatul, pool hullumeelsel pilgul seda suud, kust ta praegu kuulnud neid kohutawaid sõnu.

„Oli's kõik olnud wale?"

„Kõik oli ainult komöödia! Teie mehed olete nagu rumalad lapsed — ehk hädaohtlikud, tigedad loomad. Sa oled mõlemad, Percy. Nii kerge oli sind petta."

Ta wiimased sõnad tulid poolsosinal, sest juba awas teenija ukse. Ainult silmakirjaks wõtab Lil Percy käe ja nad astuwad kitsale koridorile, mis wiib wäljapääsu poole. Lili näol lehwib nüüd tige, julm naeratus, mida pole Percy näinud weel kunagi.

Kuidas wõib naine muutuda üle öö täiesti teiseks?

Nad istusid autosse. Percyt ümbritses Lil Stevensi nimastaw magus aroom. Nagu waremaltki, haaras ta tütarlapse käed, ent see tõmbas need tagasi, surus mantli tugewamini ümber, ja waatas wälja tuledemerre.

Sagedasti oli Percy kannatanud nende tujude all. Aga kas suudab ta elada ilma nende tujudeta? Ei. Elu Lil Stevensita pole üldse mõeldaw.

Auto peatus. Politseinik oli katkestanud tänawaliikumise.

Õhku läbistasid walguseraketid. Pilwelõhkujate seintel tantsis tulikiri. Ilmusid pildid, mis kadusid sama ruttu.

Nüüd wabastas politseinik liiklemise. Pöörase kiirusega ruttawad inimesed ja autod üle asfalttänawa. Percyl on palawik. Ta käed wärisewad, mõeldes Lil Stevensi kaelale, mis nagu kuldne liilia mererohelisest siidist wälja ulatab. Ta silmitseb tütarlapse poisilikku saledat keha. Sel hetkel kaotab ta kõik elujulguse.

„Sa rääkisid kättemaksust?" küsis Percy. „Mõtlen ikka weel, mida olen teinud sulle?"

„Mis sa teinud oled? Sa pole teinud midagi, kuid siiski wihkan sind! Jah, mul on teostada kättemaks. Selle põhjust ei saa sa iialgi teada, kuid keegi teine saab seda teada, keegi teine, mõistad? Kas pole see paistnud sulle imelikuna, et su wend Mac sõitis autoga wastu tänawa posti? Et su õde Mary läks wabasurma?"

„Mis!" hüüdis Percy kohkunult. „Mis sa ütlesid? Wabasurma, ütlesid sa?"

„Jah, Macil oli kaasas oopiumi, kui ta minust lahkus. Juba ammu oli ta langenud oopiumi küüsi, olin tema surmaingel, mõistad? Ka Mary armastas ühte meest nagu sinagi mind armastad. Ent see mees sai minu orjaks ja tema tegi nii nagu sinagi teed! Teda ei saanud tol korral enam päästa. Ta tahtis surra!"

„Kurat!" karjus Percy. Hullumeelne hirm waldas teda. Tal oli äkki hirm selle naise ees.

„Pidage! Pidage!" karjus ta autojuhile.

Ja tagasiwaatamata tormas ta eemale autost.

Pimesi tormas ta mööda wõluwaist naistest. Tormab läbi pimestawa walguse. Ta üle langewad wertikaalsed warjud. Ikka edasi tormab ta — edasi — edasi — edasi!

Tükk aega jälgiwad teda kaks põlewat musta silma. Siis lendab nende pilk wastasasuwa hotelli lilledega ülekülwatud terrassile. Ilus Lil Stevens kuulas waimus waimustawat muusikat. Juba ammu einetab New-Yorgi elegantne ilm wabas õhus. Pärlmutriwärwiliselt ripub kuu sinakas-mustas taewas.

Nagu filmis, mõtleb Lil. Ja uuesti jälgib ta mõttes oma ohwrit. Percy on kadunud pimedusse. Aga nüüd, kas polnud see rewolwri pauk?

Uuesti nõjatub Lil hõbehallile autopolstrile, andes juhile märku edasisõitmiseks.

2.

Järgmisel hommikul sai wana Georg Crawford omas lihtsas kodus teate. Percy on läinud wabasurma. Kusagil kõrwalises New-Yorgi nurgas on ta end maha lasknud. Georg Crawford, endine riigi departemangu liige ja kõrgem

riigiametnik indiaanlaste territooriumil, langeb kokku, kui tormist murtud puu. See on juba ta kolmas, ta wiimane laps! Percy, ta uhkus ja lootus — surnud! Meeltheites lööb ta käed wastu warakult wananenud nägu ja kisub omi halle juukseid. Milline needus!

See ei wõi enam juhus olla!

Kas saatus?

Ei! Jõud on tema wastu, tumedad, wihased, surmatoowad jõud, mida ta ei tunne.

Ta hüüab, peaaegu karjub Evelynet, oma õetütart, kes juhib nüüd ta wäikest majapidamist.

Kuid Evelyne on läinud wälja. Talle meelestus nüüd, et oli tulnud kiri. Evelyne ootas oma armastatut, kes pidi tulema Saksamaalt. Tal polnud kodus nii palju raha, et oleks wõinud armsamale wastu sõita. Sellepärast oli ta läinud pandiwõtja Kiddy Aaroni juure.

Wärisewail käel riietub Georg Crawford ja sõidab oma poja juure, et temaga igaweseks jumalaga jätta.

Keegi ei tea, mis wiis nii elurõõmsa noormehe enesetapmisele. Ka leidlikumadki reporterid ei suutnud tungida sellesse saladusse. Kas ei nähtud teda wiimati seltsis Lil Stevensiga?

Järgmisel hommikul oli Lil Stevens kõnelenud ajakirjanik Mac Leele järgmist:

„Percy Crawford oli eile õhtul õige rõhutud meeleolus. Ta ütles, teda piinawat tema isa patt. Indiaani pealiku Laulwa Mao waim, kes langes wõitluses politseiga, ei andwat talle rahu. Laulew Madu oli waid kaitsenud oma õigust, kui ta tol korral walitsusele wastu hakkas ja tõrkus lahkumast oma isaisade maalt. Aga õli, mida leiti sellelt maa-alalt, meelitas ameeriklasist ettewõtjaid ja Georg Crawford riigidepartemangust teostas nende kawatsused. Teie ju mäletate weel protsessi Crawfordi wastu? Ta wõttis indiaanlastelt ära nende maa ja andis ameeriklastele kontsessiooni. See oli rööwimine. Ta poeg Percy kõneles sagedasti sellest."

Mac Lee ei awaldanud seda küll sõna-sõnalt, aga ridade wahelt lasi ta näha, et Georg Crawfordi minewiku warjud olid laskunud nüüd ka ta wiimasele pojale.

See kõlas küll mõistatuslikult ja arusaamatult, nagu kõik, mis wiimasel ajal juhtus endise riigiametnikuga. Näis, nagu hõljuks ta kohal alati surm ja hukatus.

Evelyne Lane seisis Kiddy Aaroni äris. See äri õitses lopsakalt. Sealt wõis saada kõike, kleite, ehteid, wanu elektri kroonlühtreid, nukumaju ja raskeid töökingi. Kiddy Aaronil

oli heasüdamline nägu, mida ümbritsesid paksud hallid junksed. Ta suu naeratas, aga silmad olid alati walwel nende inimeste ees, kes talle tõid halba kaupa, tahtes selle eest head raha.

Teisiti aga oli Evelyne Lanega.

„Oh, preili," hüüdis Kiddy Aaron, trimpeldades lõbusalt sõrmedega laual. „Mis kuulub siis täna? Kas jälle raha nappus, jah? Näidake's wälja! Oh! Oh! Surnud ema wiimane mälestus? Kas medaljong? Puhas kuld! — Aga briljandid? Need on katkised! Pole palju wäärt! — Kuid ainult teile, miss Lane, ainult teile annan selle eest wiiskümmend dollarit."

Ta kobas määrdunud paberites, mis ta wälja tõmbas oma rinnataskust. Seal oli raha kindlamas kohas kui kassas.

Sama hetkel astus sisse uus kunde, aga Kiddy Aaron ei märganud teda. Tal oli suur nõrkus noore saleda tütarlapse wastu, kes seisab ta ees, ja kelle siniseis silmis särab õnn kui wärskelt poleeritud messing. Ka uustulnuk mõõdab ahnete pilkudega noort ilusat tütarlast.

„Kuid ma wajan rohkem, Kiddy Aaron, wajan wähemalt sada dollarit."

„Sada dollarit!" ähkis Kiddy Aaron. Ta silmis on justkui surmahirm ja otsaette ilmusid higipärlid.

„See on ju wõimata, täiesti wõimata, miss Lane. Sada dollarit! Mälestis pole tõeliselt rohkem kui kolmkümmend wäärt, ja mina pakkusin teile juba wiiskümmend!"

„Minu kihlatu sõidab siia, Kiddy Aaron. Ta tuleb Chikagost! Wiimati oli ta Mehhikos. See on kuulus saksa poksija Joachim Hagen! Tahan talle wastu sõita. Ta ei tohi teada, kui waesed me oleme, onu ja mina. Ta ei tohi selle all kannatada. Kasutan selleks tööwabat laupäewa ja pühapäewa, et teda wastu wõtta. Esmaspäew pean olema jällegi tööl."

„Aga sada dollarit! — Sada dollarit, miss Lane" — ähkis Kiddy. Wahepeal oli wõõras härra wõtnud laualt medaljongi.

„Tahan osta selle ehte, mu preili, mulle on see wäärt wiissada dollarit. Tohin teile arwe wälja maksta?"

Kiddy Aaron wahtis wõõrale üllatunult näkku. Ka Evelyne silmitses teda segaselt. Ta wõis olla umbes wiiskümmend aastat wana. Üle wasaku põse lookles punane arm. Tal olid külmad silmad, tugew, kongus nina ja suu ümber waljud, kindlad jooned. Evelyne pidi peaaegu pikali kukkuma, sest ta tundis wõõras ära oma shefi.

See oli tuntud börsimaakler Leslie Parker. Kuid Parker

ei tunnud teda. Kus ta wõiski teda tunda, sest Evelyne oli üks neist paljudest Leslie Parkeri naisametnikest, kes töötasid tema äri osakondades.

„Leslie Parker", kogeles Kiddy. Ta kummardus nii sügawalt nagu teener würsti ees. Kiiresti tõmbas ta taskust mõned pangatähed.

Seda wahejuhtumist Evelyne ei märganudki.

„Sada dollarit, nagu juba ütlesin. üle seda oleks kink, mida ma muidugi wastu ei wõta," wastas ta.

Waikides ulatas talle wõõras sada dollarit, wõttis kübara peast ja kummardus wiisakalt.

„Tänan," sosistas Evelyne ja ruttas wälja.

Waewalt oli Evelyne lahkunud, kui ütles wõõras:

„Kena tütarlaps. Wajan kaheksa tuhat dollarit, Kiddy, sa ju annad mulle selle summa!"

Kiddy Aaron peaaegu karjatas seda kuuldes. Kõigi pühakute nimel kinnitas ta, et kaasas pole rohkem kui kakssada dollarit.

Leslie Parker ei raisanud enam sõnu. Ta tõstis wanamehe üle leti, sarnase kergusega, nagu poleks see wiitkümmend kilogrammigi kaalunud, pani wärisewa wanakese põrandale püsti, otsis ta läbi ja wõttis kotist, mida Kiddy kaelas kandis, wälja kõik kulla ja paberi.

„Kaheksatuhat dollarit — ülejääk pea endale! Kirjuta üles, Kiddy! Mul on suurem äri ees, kuid lahtist raha on wähe ja sina teenid küllalt meie käest."

Waewalt sõrmeotsadega kübarat puudutades lahkus Parker ärist, pilkugi tagasi heitmata.

Kohmetunult seisis Kiddy keset põrandat, üle ta paksu näo jooksid palawad pisarad.

3.

Peale Percy matust lohutas Evelyne onu nii kuidas suutis. Siis sõitis ta esimese rongiga wastu oma peigmehele, Joachim Hagenile.

Joachim saabus täpsalt.

Evelyne oli Joachim Hageniga tutwunud Shweitsis, ühel rahwuswahelisel poksiwõistlusel. See oli armastus esimesest silmapilgust. Ka hiljem, kuigi neid lahutas ookean, teadsid nad, et kuuluwad ühte. Nüüd oli möödas pinew ootus. Sügawalt waatasid nad teineteisele silmi ja arutasid omi wäljawaateid tulewaseks abieluks. Ent nad pidid ootama wähemalt paar aastat, sest nad kumbki polnud rikkad ja Joachim tahtis weel mõneks ajaks jääda Saksamaale.

„See on suurepärane, Achim! Hommikul walmistan

sulle ise eine. Siis sõidame oma wäikeses autos weel mõni aeg ühte teed, siis keeran mina wasemale, sina paremale, weel wiimane käewiibe ja algabki tööpäew. Mõlemad lõunatame oma töökoha läheduses, ja kui suur tornikell wiis lööb, otse sööstame teineteisele wastu. Teenija on katnud laua. Mu Joachim toob paar punast roosi — ja jälle oleme üksinda."

Joachimi silmad lõid särama. Poleks Evelyne õigel ajal jõudnud sõrme hoiatawalt suu ette panna, ta oleks teda sülelenud terwe hulga mustade kelnerite ees.

Juba paistsidki esimesed New-Yorgi majad nagu mustad mürakad hallis udus. Wabrik kerkis wabriku kõrwale, ja hetk hiljem nad olidki saabunud New-Yorki.

Evelyne ohkas.

Joachim peatus ühes esimese järgu wõõrastemajas, kus teda spordiharrastajad wastu wõtsid nagu mõnda würsti.

Kui oli möödunud esimene wastuwõtu torm, külastas Joachim Evelyne onu. Hiljem aga, kui Evelyne läks büroosse, kõlistas ta oma wana sõbra ajakirjanik Mac Leele, kes teenis ühes suuremas päewalehes.

„Hallo, wanapoiss!" kostis Mac Lee rõõmus hääl. „Kas juba kohale jõudnud? Mul on praegu kaunis kibe töö, aga püüan leida aega sinu jaoks. Olen meie lehe peatoimetajale sinust palju kõnelenud. Ta tahaks meeleldi tutwuda sinuga."

Joachim ja Mac Lee olid tutwunud Heidelbergis, kus Mac Lee ajakirjanikuna uuris üliõpilaste elu. Mac Lee oli umbes pool pead pikem Joachim Hagenist. Ta laiad ja tugewad õlad andsid selget tunnistust selle mehe hiigla jõust. Ta käed aga olid õrnad ja wäiksed kui naisel. Ta haaras otsekohe Joachimi ümbert kinni, kui see tuli, ja wiis ta peatoimetaja juure, kellega Mac Leel olid tugewad sõprussidemed.

„Mr. Broadhurst, tahaks tutwustada teiele seda noortmeest, kellest olen teile nii palju kõnelenud. Kui tal oleks õde, abielluksin ainult sellega, ja ühtegi teist naist ei tuleks kõne alla!"

Mr. Broadhurst surus sõbralikult Joachimi kätt. Kuid neil ei olnud aega kaua juttu westa, sest toimetajal oli palju tööd, masinad töötasid, seda oli kuulda terwes hiiglahoones.

Sellest polnud just wäga kaua aega tagasi, kui Evelyne onu oli weel New-Yorgi wõimsaim ja rikkaim mees. Georg Crawford oli walitsusekomissar indiaanlaste territooriumil. Ta oli tubli ametnik, kellel oli ees suur karjäär. Tol korral oli ta weel tugew mees, nüüd aga kõhn ja kondine

inimkogu, kes nagu wastutahtmist kõndis kepi najal. Indiaanlased olid aastaid ta peale kaebanud. Ta müüs kontsessioone kahtlastele sündikaatidele, mis haawas raskesti indiaanlaste õiglusetundeid.

Georg Crawfordi lemmikud said kulda ja õli maalt, mis Washingtoni walitsuse otsusega 1833 aastast saadik indiaanlastele kuulus. Nida seaduseakte tõendasid seda otsust. Aga Georg Crawford ei hoolinud seadusest. Ta oli wõimas, indiaanlaste kaebused käisid ühest instantsist teise, nende adwokaadid wõtsid altkäemaksu ja ametnikud ei wõtnud neid tõsiselt. Indiaanlaste nõudmised ei jõudnud kunagi Walgesse majja, waid kadusid igaweseks rohelise kalewi alla.

Wiimaks tekkis kohalik mäss. Paar noort politseinikku sai surma ja umbes paarsada indiaanlast lasti maha.

Siis aga ilmus ühelt noorelt Ameerika kirjanikult raamat: „Punase mehe röövimine". See kirjanik näis oludega põhjalikult tuttaw olewat. Tuli awalik skandaal, walitsus lõi kõikuma ja walimised seisid ukse ees. Georg Crawford wabastati ametist ja asja hakati uurima. See lõppes sellega, et Georg Crawford kaotas distsiplinaarkorras kogu oma waranduse ja üleöö oli New-Yorgi rikkamaist mehest saanud kerjus.

Peale mrs. Booti surma wõttis Evelyne kogu Georg Crawfordi majapidamise enda hoolde. Iga päew nägi Evelyne hiinalinnas seda maja, mis ähwardas neelata Georg Crowfordi, pealegi weel nüüd, kus ta oli kaotanud oma wiimase poja. Ööd läbi kõneles ta üksinda, aga kummalisel wiisil muutus lein oma laste pärast põlewaks kireks saada weel kord rikkaks, nagu sundaks raha summutada seda walu, mida ta tundis. Evelyne oli samuti waene. Ta teadis waewalt midagi oma onu mustast minewikust, sest Evelyne oli alles laps, kui algas skandaal, ja nüüd oli see ammugi unustatud. Ta ema oli alati kõnelenud „protsessist". Õde pidas Georg Crawfordi tõeliseks märtriks. Ka Evelyne uskus onu olewat alalist wõitlust pidawate parteide ohwri. Ka Crawford ise hakkas järjest enam ja enam uskuma, et ta on süütu, mida ta aga tõepoolest polnud.

4.

Ohtul, kui New-York oli wajunud wärwiliste walguslainete hõlma, lahkus Mac Lee toimetusest. Ta kohtas Joachim Hagenit ja Evelyne Lane'i wõõrastemajas.

Joachim oli tundma õppinud hulga uusi inimesi, oli ümberhulkunud New-Yorgi eeslinnas ja isegi Broadwayl tutwusi sobitanud.

„Leian, et oled liig ettewaatamatu, Joachim," ütles Mac Lee. „Pigemini jää siin wõõraks, sa ei tunne New-Yorki. On inimesi, kelledele jääb su nägu paremini meele, kui see on sulle kasulik! Aga miks nüüd kõnelda sellest!"

„Meil on ülim aeg lahkuda," tähendas Evelyne. „Nad juubeldawad meid surnuks, kui meie siit wälja ei poe. Siia wõiwad kokku tulla wiimne kui poksiharrastaja new-yorklane, ja mis jääb siis järele meie waesest poisist!"

Joachim lasi pilgu korraks ringi käia. Eksootiliste lillede ja wäikeste puurilindude keskel jalutasid daamid kallihinnalistes siidkleitides. Saal pakkus kõige wärwikülluslisemat pilti, mida üldse wõib endale kujutleda. See näis olewat enam troopikaunenägu kui asjalik Ameerika tõelikkus.

Evelyne haaras Joachimi käe. „Tule, armsam, su käsi walutab juba kindlasti kõigist neist käesurumisist. Wõõrastemaja direktor tegi suurepärase reklaami sellega, et lasi sind omal kulul Euroopast siia sõita. Wähemalt wiisteist ajalehe reporterit on wahetpidamata majas, tundide wiisi päewapildistatakse sind igast küljest ja igas poosis. Kui ma poleks nii äraarwamata õnnelik, siis ma otse nutaksin walupisaraid kõige selle pärast, mida sa siin kannatama pead."

„Jah, Evelynel on õigus, lähme nüüd, kui su luudliikmed weel terwed on, sest tahan näidata sulle meie kuldset New-Yorki," nõudis Mac Lee kannatamatult.

Uksehoidja seisis küünalsirgelt omas läikiwas mundris, kui ta awas neile hiiglasuured klaasuksed.

Nad astusid õhtusse New-Yorki. Peegelsiledal asfaldil kihutasid sõidukid üksteise järel. Nagu elewandiluust tornid wanas hommikumaa muinasjutus seisawad pilwelõhkujad kahwatanud õhtusinas.

Joachim waatas peaaegu hingetult tuhandeid sarnaselt riietatud mehi, kes neudest mööda ruttasid. Ta waatas neid punahuulelisi noori daame, keda wõis waewalt üksteisest eraldada.

„Noh, kuhu me'ś läheme?" küsis Mac Lee, heites pilgu Evelynele. „Kas „Ritzi" wõi „Plazasse"?"

„Ainult mitte mõnda luksushotelli!"

„Aga kuhu? Õhtusöögiks on weel aega ja õhtu on pikk, lähme'ś kohwik „Florentsi"."

„Ei, lähme Washingtoni platsile!" hüüdis äkki Evelyne.

Nad astusid luksusautosse, mille wõõrastemaja direktor oli oma tähtsale külalisele kasutada annud, ja sõit läks pööraste kiirusega läbi tänawate ja tänawakeste.

„Mc.-Dugall-Street!" käskis Evelyne.

„Seal seisab ajalooline teater Provinstown=Playhouse, ja siin — stopp! Siin on üks wana tänaw, kus asub „Kollane Hani". See on wäike kunstnike lokaal küünla walguse ja kummaliste inimestega. Mingil salapärasel wiisil näib siia kogunud olewat wana Euroopa."

Joachim naeris rahuldatult, ent Mac Lee waatas kriitiliselt enda ümber. Nad istusid ühe lauakese juure. Jazzband kostab täies hoos, keegi kalifornlane laulab kummalist neegrilaulu. Nende ees seisis poolpime tantsupõrand.

„Hiljem näitan sulle weel midagi muud," ütles Mac Lee, kellele siin hästi ei meeldinud.

Wärwilised walgusekiired tantsisid nende peade kohal. Metsikus rütmis mürises muusika, tantsupõrandal keerlesid paarid tumedate kogudena. Nende laua juure ilmus kelner walges uniwormis.

„Ginger=Hip!" käskis Mac Lee. Ja tabades sõbra küsiwa pilgu, ta wastas:

„Ei, siin pole tilkagi alkoholi, kõlab waid nii!"

Kelner tahab ära minna, kuid Joachim astub ta juure ja küsib:

„Selge mulle otsekohe, olete teie eurooplane wõi ameeriklane, ja kas wõib teilt saada ka mõnda korralikku jooki?"

„Meilt wõib saada kõike, mida lubab seadus. Jah, olen küll kunagi siia tulnud Wiinist, kuid nüüd ammu juba ameeriklane."

„Noh, siis ei jäta te kaasmaalast kindlasti mitte kuiwale? Puuwiljajook, jäätis ja soodawesi, soodawesi, jäätis ja puuwiljajook! Seda ei kannata ju keegi wälja!"

Joachim tõmbas taskust pangatähe ja pistis kelnerile pihku.

„Hüwa — — puuwiljajook lisandusega," wastas kelner.

Wahepeal oli laua juures, kus istusid Evelyne ja Mac Lee, juhtunud wäike tüli. Keegi mees istus otsekohe Evelyne kõrwale, kübar peas.

„Wõtke müts maha lady juuresolekul," käskis Mac Lee.

Mees kehitas õlgu.

„Lady?" lällutas wõõras, kes oli nähtawasti joobnud. „Lady?"

Mac Lee kargas püsti. Samuti ka wõõras.

„Kasige wälja, mees, kui teile teie sirge nina armas on," karjus ajakirjanik.

„Mitte nii ägedaks minna," wastas teine. „Siin on peale meie weel inimesi."

Korraga seisid kaks hiiglaneegrit wõõra kõrwal ja peaaegu sõnalausumata lahkus see nende saatel. Mac Lee järgnes neile. Ka Joachim tahtis minna, kuid Evelyne hoidis

teda tagasi. Jõudes tänawale, ütles Mac Lee: „Olete lurjus!" Wastuseks tõmbas wõõras taskust rewolwri. Enne aga kui ta sai seda kasutada, andis Mac Lee talle hoobi lõua alla.

5.

Laual seisid kolm kõrget weinipokaali kollaka wedelikuga, milles ujus kirss nagu paadike ulgumerel.

Nagu kulutuli lagunes laiali teade Joachim Hageni siinwiibimisest. Ta ümber kogusid inimesed, keda polnud ta waremalt kunagi näinud.

„Head edu, mr. Hagen! Teil tuleb tubli kingitus, sest Johnson on tubli wastane."

Joachim naeratas. „Olen wõidelnud alati tublide wastastega." Järsu hingetõmbega pani ta klaasi lauale tagasi. Selles polnud mitte puuwiljajook, waid kange alkohol. Tantsupõrandale ilmus grupp meksiko rahwusriietes. Rõõmsalt kõlasid pasunad ja klaaside kõlin kihutas tantsijaid kiiremale ekstaasile. Äkki kostis tänawalt kaks pauku. Sellele järgnes hele wile.

Joachim ei näinud märkawatki, et Evelyne pidi peaaegu minestama. Kaks kogu tormasid äkki ajakirjaniku kallale. Joachim ruttas appihüüde poole, kuni kadus pimedusse. Jälle kõlas pauk!

Pimedusest ilmus nähtawale jõuk kogusid. Kusagilt kaugelt hüüdis Mac Lee, nähtawasti kutsus ta Joachimi. Ka pimedalt põiktänawalt kostsid hüüded. Joachim jooksis sinna. Ta ei näinudki, kuidas neli meest ühte daami tirisid pimeda wõlwialuse poole, mille ees ootas auto. Põiktänawa lõpul nägi ta ebaselgelt kolme suurt weoautot.

Kas kallaletung? Wälkkiirelt oli sakslane kohal. Rusikahoobid lendasid iga ilmakaare poole. Algas metsik wõitlus. Üks haaras Joachimi kõrist kinni, püüdes teha teda wõitluswõimetuks. Sakslane pingutas oma spordist karastatud muskleid. Wälkkiirelt tõusis ta parem rusikas ja tabas wastase lõuga, weel põlwega hoop altpoolt ja wastane langes maha, kiskudes kaasa ühe oma kaaslasist. Noor daam, kellele tungiti kallale, oli põlwili langenud. Ainsa jalahoobiga wirutas Joachim eemale wiimase kallaletungija.

Korraga hakkas ootawa auto mootor tööle. Kostsid surutud hüüded ja bandiidid kihutasid minema.

Daam, kellele kallaletungiti, tõusis püsti.

„Tänan, sir." — —

Ta wõttis Joachimi käe: „On paras aeg lahkuda, — — ma ei taha, et politsei asjast teada saab. Lähme!"

Poisilikult sale olewus pronkswärwilise näonahaga —

nagu kullatolmuga ülepuuderdatud, mõtles Joachim, toetus wäsinult ta najale. Ta oli wäga elegantselt riietatud. „Rutem!" kogeles ta, ja kõike jõudu kokkuwõttes hakkas ta jooksma, tõmmates Joachim Hagenit endaga ühes. Põik=tänawa algul ilmus nähtawale teise auto must siluett. Daam, kellele kallale tungiti, tõmbas oma päästja autosse.

„See polnud mingi tõeline kallaletung, sir. Üks pauk ei ärata New=Yorgis kuigi suurt imestust. Ma ei taha ai=nult, et mind nähakse."

Üllatunult silmitses Joachim tütarlast, kes oli endiselt rahulik, nagu poleks midagi juhtunud.

Auto kihutas minema enne kui politsei jõudis sünd=muskohale.

„Kuhu?" küsis Joachim tundmatult daamilt.

„Järgmisele tänawale. Kui jääte minu juure, ei juhtu enam midagi. Need poisid ei julge enam lähedale tulla, kardawad teie rusikaid."

„Mis inimesed need olid?"

Sõidukiirust wähendamata, pani noor daam käe Joachimi käele.

„Kas wõite waikida? Wõin teid usaldada?"

„Kindlasti, kui soowite!"

„Teie käsi, sir, et te kellegile sellest sõnakestki ei räägi?"

„Ilus, mu sõna selle peale!"

„Hüwa! Peate saama teada kõik. Keegi mees, kes mind armastab, kellele andsin aga eitawa wastuse, töötas mulle kättemaksa. Mind taheti ära rööwida. Kuid mul on äär=miselt piinlik, kui asi tuleb awalikuks. Ajalehed armasta=wad pööraselt lobiseda. Minu omaksed — mõistate?"

Ta tõmbas oma käekotist, mille rihm oli ta käe ümber, nimekaardi. Sellel seisis peente tähtedega nimi, Lil Ste=vens, Wiies Avenue, number.

„Oleksin südamest rõõmus, kui wõiksin teid homme õhtul enda pool näha."

Joachim nimetas oma nime.

Üllatunult waatas tütarlaps talle otsa. „Hagen? Pok=sija Joachim Hagen? Lugesin teie saabumisest „New=York Heraldist"."

„Igal juhusel, see ma olen." — —

„Nii's ootan teid homme õhtul. Loodan, et tulete kind=lasti! Aga, juba olemegi kohal." Ta peatas auto tawalise autokuuri ees, mille uksest paistis hele elektriwalgus. Kuuri tagumises seinas töötas kaks meest ühe auto kallal.

„Walmis, miss Stevens," ütles üks meestest, näidates wäiksele kaheistmelisele spordiautole tagumise wärawa kõr=wal.

„Wiige enne see härra minu autos „Kollase Hane" lokaali. Ootan teid siin!"

Hagen istus juhi kõrwale ja auto wuras wärawast wälja.

Noor daam wiipas käega, hüüdes: „Aga täpsalt teeks!" Ja tähendusrikkalt tõstis ta sõrme huultele.

Waewalt paar minutit ja nad olidki kohal.

Lokaali ees tänawal seisis Mac Lee, piiratud mõnedest politseinikkudest. Ta alumine huul oli katki ja haawast nirises werd. Tema kõrwal seisis raudus käsi keegi mees. Joachim tundis selles ära mehe kübaras, kes lokaalis oli tüli norinud.

Joachim tahtis juhile anda raha, kuid see lükkas pakkumise tagasi.

„Ma ei tohi wastu wõtta, härra. Läheb miss Stevensi arwele."

Mac Lee külwas sõbra üle etteheidetega.

„Ära armasta seiklusi, noormees. Mis sinuga õieti juhtus? Tulime liig hilja, et sind aidata."

Evelyne hoidis kramplikult Joachimi käest kinni. Ta wärises. Wiimane tundis seda ja surus ta õrnalt enda wastu.

„Polnud midagi."

„Kuid sa said ühe silma alla," käis Mac Lee peale, kuna Evelyne määris kölniweega punast laiku silma all. Joachim aga ei suutnud rääkida, mis õieti juhtunud oli. Ta tähendas, et ühele noormehele olla kallale tungitud.

Mac Lee tõmbas ta wähe kõrwale.

„Tahan sulle midagi öelda, Joachim, pane seda hoolega tähele: Siin maal ei segata end wõõrastesse asjadesse, selleks on politsei. Tehakse seda siiski, siis ei saada kusagil nii ruttu kuuli ribide wahele, kui New-Yorgis, et ebamugawatest skandaalidest igawesti waikida. Ma ei taha tungida sinu saladusisse, aga ära enam kunagi sega skandaalidesse, isegi siis mitte, kui on mängus mõni daam."

Evelyne muutus närwilikuks. Joachim märkas seda ja tähendas ruttu: „See oli keegi noormees," ta peatus, sest wale ei tahtnud hästi tulla ta huulte üle. „Arwatawasti oli see mõni üliõpilane. Aga julge ja õiglane poiss."

Politseinikud läksid laiali, kuna üks neist kutsus auto, et meest kübaraga wiia jaoskonda.

Hetk hiljem tõusis uus lärm. Kostsid politsei signaaliviled. Mac Lee wabandas ja jooksis lärmi suunas. Evelyne ja Joachim jäid ootama ta tagasitulekut. Möödus terwelt pool tundi, enne kui tuli Mac Lee.

„Pean kohe toimetusse minema. Politsei leidis kolm mahajäetud weoautot. Mis arwate, mida wõiksid need sisal-

dada? Alkohol, kahtlemata alkohol. Aga ütle, Joachim, kas mitte see saladuslik noormees..."

„Olen kindel, sel noormehel polnud midagi ühist selle leidusega," kinnitas Joachim.

„Oli see auto, milles sa sõitsid, selle poisi oma?"

„Jah."

„Ja kuhu sa viisid ta?"

Joachim kehitas õlgu. „Ei tea, Mac, mis täna see oli. Muide, lubasin poisile, et vaikin sündmuse üle."

Mac Lee raputas närviliselt peaga. „Veel kord, hoiatan sind! Siin pole Saksamaa, inimesed on hädaohtlikud — — ja politseinikud pole ka vana Heidelbergi öövahid, kes oma praevardaga meile järele jooksid, kui tuled laternaist ära kustutasime! Siin pole Vana-Heidelberg, poiss, ole ettevaatlik!"

Nad astusid ootavasse autosse. Evelyne tahtis vastuvaidlematult koju minna. Kurvalt ja vaikselt istus ta, uurides tähelepanelikult Joachimi nägu. Aga see jäi endiselt rõõmsaks.

Mõne hetke järel peatus auto Evelyne onu korteri ukse ees. Õrnalt silus ta käega Joachim Hageni pakse juukseid.

„Kuni oled Mac Lee seltsis, ei tunne ma su pärast muret. Õpi tundma New-Yorgi öölu, aga ole ettevaatlik! Armastan sind — mida peaksin peale hakkama, kui sinuga midagi juhtuks."

Veel kord kuum suudlus ja tütarlaps kadus majja.

Joachim vaatas talle järele, kuni sõbra hüüe äratas ta mõtteist.

Nad sõitsid Mac Lee töökohta. Lahkumisel otsustasid nad hiljem veel väheke purjutama minna, kuid sellest ei tulnud midagi välja. Alkoholi leid on Ameerikas sensatsiooniks ja kõik, mis sellega ühenduses, on äärmiselt salapärane. Mac Lee pidi vahetpidamata kirjutama, kirjutama ja telefoneerima. Kui Joachim kuulis, et sõbral tõepoolest aega napilt, läks ka oma võõrastemajja tagasi.

Möödusid päevad. Joachim treneeris hoolega poksi. Igapäev kohtas ta Evelynet. Mida sagedamini nad kohtusid, seda sügavamaks muutus armastus nende vahel. Nad kaalusid kõiki võimalust oma peatseks abieluks. Üks oli kindel, et Joachim Hagen pidi veel kord enne Euroopasse tagasi minema. Kui hästi talle ka Ameerika ei meeldinud, ei suutnud ta siiski jäädavalt lahkuda omast kodumaast.

Joachim oli selle väikse öise seikluse juba unustanud. Ühel päeval kõlistas talle Lil Stevens ja küsis, miks ta ei tulnud. Siis alles meelestus Joachimile ta öine seiklus, ja ta vastas, et tuleb täna peale lõunat.

Sieti tundis ta küll südametunnistuse piina. Ta polnud tol korral juhtinud oma sõpra tolle wõõra jälgedele, ka Evelynele oli ta waletanud ja kõnelenud kellegist noorest mehest. Peab ta nüüd rääkima tõtt? Aga ta oli Lil Stevensile lubanud waikida ja tal oli kombeks pidada sõna.

6.

Oli sünge, wihmane päew. Lugupeetud börsimaakler Leslie Parker telefoneeris ühte oma filiaali, mis asus 125. awenüül.

„Wajan tublit ja usaldusväärset naisametnikku wäga tähtsa ülesande jaoks."

Talle wastati:

„Mul on üks ametnik, miss Evelyne Lane, keda wõib täielikult usaldada. Pean ta kohe saatma kesk-bürоosse?"

„Jah, öelge miss Lanele, et ta kohe sõidaks minu juure."

Kui Evelynel teatawaks sai, et tal tuleb minna peremehe juure, polnud ta ehmatus wäike. Kas tunneb ta mu ära? Aga selles polnud ju midagi ebaharilikku, et müüsin ära oma ehte, arutas ta endamisi, mr. Parker maksis mulle nõutud hinna ja mul pole põhjust sellepärast häbeneda.

Pool tundi hiljem ta astuski Parkeri bürоosse.

Ta nägi kuidas wastasuksest wäljusid mitu meest, kellel polnud wähematki sarnadust ärimeestega. Nähes oma naisametnikku sisseastuwat, silmitses Leslie Parker teda hetke järjest kaswawa imestusega.

„Olen Evelyne Lane", ütles tütarlaps wiimaks.

„Oh! Minu filiaali-juhataja soowitas teid mulle."

„Kas ammu olete minu teenistuses?"

„Täpsalt kaks aastat, mr. Parker!"

Parkeri waade tegi Evelyne segaseks. Ta ei aimanud, et Leslie Parker nende kohtumisest saadik Kiddy Aaroni juures polnud suutnud teda unustada.

Mitmel korral oli ta tahtnud minna Kiddy Aaroni juure ja küsida, kes oli see harukordselt ilus daam, kuid oli suutnud end wiimsel hetkel weel tagasi hoida.

Kuna Evelyne arwas, et Parker tahab oma läbitungiwa pilguga proowida tema kui ametniku wäärtust, waatas Leslie Parker teda täiesti teistsuguste tunnetega. Ta tõusis püsti ja astus üsna Evelyne lähedale.

„Noh, kohtasite oma peigmeest? Te ju sõitsite tol korral talle wastu."

„Jah," wastas Evelyne särasilmil. „Ta on juba mitmendat päewa New-Yorgis."

Leslie Parker wilistas waewalt kuuldawalt läbi hammaste.

„Mul on teie jaoks ülesanne, miss Lane. Palun sõitke kohe wiiendale awenüüle meie kunde Lil Stevensi juure. Siin on tema täpne aadress.“

Ta andis Evelynele wäikese sedelikese ja kõneles edasi: „Suurem osa Lil Stevensi warandusest on paigutatud meie ettewõttesse. Selge talle suusõnaliselt, et ettewõtet ähwardab hädaoht, ja et ta wiiwitamatalt astuks samme seisukorra parandamiseks. Kas mõistate?“

„Jah“, wastas Evelyne ja tahtis lahkuda, kuid mr. Parker tegi käega liigutuse, et tahab edasi rääkida.

„Kui kahju, miss Lane, et peate weetma oma noore elu lihtsa bürooametnikuna!“

„Andestage, mr. Parker. Ütlesin juba teile, et olen kihlatud ja abiellun oma peigmehega. On ju weel palju samasuguseid noori tütarlapsi, kes peawad samuti töötama.“

„Aga ükski neist noortest tütarlastest pole nii ilusad kui teie.“

„Selle üle ei wõi otsustada mina, mr. Parker, aga kui lubate, lähen nüüd!“

„Palun üks hetk, preili. Teie meeldisite mulle juba esimesel silmapilgul, kui nägin teid Kiddy Aaroni juures. Olen sellest saadik alati mõelnud teile. Olen äärmiselt rõõmus, et teenite minu ettewõttes, ja wõin teid sel teel jälle näha! Olete nõus walmistama mulle seda meelehead ja einetama minuga seltsis täna õhtul?“

„Ma ei mõista, mr. Parker, mis annab teile põhjust minuga sel wiisil kõnelemiseks?“

„See on lugupidamine teie wastu, armastus esimesest silmapilgust, kui soowite nii nimetada.“

„Mr. Parker, lõpetan nüüd kõneluse teiega ja tuletan ühtlasi meelde, et waatakfite mulle kui oma teenijale, kes on küll kohustatud teenima teid, kuid pole kohustatud wastuwõtma teie kaastundmusi. Wastasel korral olen sunnitud lahkuma teie teenistusest.“

Parker waikis mõne hetke, noogutas siis lühidalt peaga. Evelyne ruttas wälja.

Parker waatas talle järele, kuni poiss sules ukse ta järelt, astus siis too tagaseinas asuwa ukse juure ja hüüdis pool sosinal: „Al Swift!“

Järgmisel hetkel awanes uks ja sisse astus pikakaswuline mees, kelle pruun nägu ja kõnnak lasid oletada, et ta on meremees.“

„Kapten“, ütles Leslie Parker, „Kuula! Saatsin Lil

Stevensile teate, et ta müüks kõik me piirituse tagawara. Politsei on minu uuest laadungist, mis tuli Euroopast, haisu ninna saanud. Siiski õnnestus meie mootorpaadil piiritus maale tuua. Rannapolitsei on nüüd äärmiselt tähelepanelik. Ta poleks tulnud kunagi sellele mõttele, poleks meie konkurent mõni päew tagasi tunginud Lil Stevensile kallale, kes kolm weoauto täit piiritust tahtis Tantsupaleest Morrisele transporteerida!"

„Ja teie arwate, et meid waritseb hädaoht?"

„Kindlasti! Sa tead, et mul on head sidemed. Kuulsin ühelt usaldusmehelt, politsei olewat meie telegrafisti raadiotelegrammi kinni püüdnud. Ma ei imesta põrmugi, kui ta meie piirituselaagri warsti hoiu alla wõtab!"

„Tont wõtaks, milline kaotus," kirus kapten Swift.

„Asi polegi nii hull. Minu kaotus pole just wäga suur, sest üks suurem Euroopa kontsern finantseeris kogu saadetise. Nüüd oleme kindlustatud. Kui sa aga tahad endale wäheke raha teenida . . ."

„Hüwa!"

„Sa sõidad homme minu jahiga „Kuldse Wärawaga" Bermuda saarele. Organiseerisin uue salakaubaweo Kaanada piirides. Sa saad ühes kirja, milles leiad määrused endale."

„Tehtud, mr. Parker!"

„Peaasi on aga, kapten, ükski inimene New-Yorgis ei tohi teada, et börsimaakler Leslie Parker on edukam salapiirituse wedaja. Parimad detektiiwid jälgiwad mind. Ainult minu inimeste äärmine ettewaatus ja suupidamine kindlustawad meie edaspidise julgeoleku."

„Kapten Swifti wõite usaldada, seda peaksite juba teadma, mr. Parker."

„Hüwa. Ütle nüüd wana merikaru: Oled sa olnud kunagi armunud?"

„Üle mõlemi kõrwade ja weel mõni meeter peale selle, mr. Parker."

„Paganapihta, oli see aga armastus siis? Wõid sa endale ettekujutada, et sinu shef on samasugune eesel, nagu sinagi?"

„Jah, shef, see on asi, mille wastu ei aita mõistus midagi. Kui olete armunud, siis abielluge selle tütarlapsega, ehk tehke ruttu reis põhjanabale."

„Ma ei taha teha ei seda ega teist, kapten. Tahan aga saada seda tütarlast, kuid teel seisab keegi mees, kelle nimi on Joachim Hagen."

„Ja mida peab's tegema, mr. Parker?"

„See Joachim Hagen elab Commodore-wöörastemajas. Kuidas sa ta enda juure meelitad, kapten, see on sinu asi. Tahan, et homme, kui söidad Bermuda saarele, ta oleks „Kuldse Wärawa" pardal. Bermudas lase ta maale — igal juhusel hoolitse selle eest, et ta järgmise neljateistkümne päewa jooksul ei saa segada mu plaane!"

„Tubli! Aga tasu . . . ?"

„Wiistuhat dollarit, kapten!"

„Pange wiistuhat juure, mr. Parker, siis pistawad haid poisi kinni!"

„Mitte nii ruttu, ega nii jöhkralt, kapten! Annan wiistuhat dollarit, mitte senti rohkem. Ja Bermudas lasete poisi maale."

Rahulolewa muigega lahkus kapten Swift.

7.

Samal ajal, mil kaubeldi börsimaakleri Leslie Parkeri keskbüroos, istus Joachim Hagen Lil Stevensi luksuskorteris wiiendal awenüül. Köik oli siin pimestawalt uhke: igast esemest hoowas wastu määratu rikkus. Lil Stevens wöttis wastu oma päästjat haruldase südamlikkusega. Ta kandis heledawärwilist ennelöuna kleiti. Ta liigutused, ta hääle pehme köla, ta käed, ta silmade wöluw läige, ta naha kuldne toon — köik see tegi Joachimi segaseks. Algul otsustas ta öige pea lahkuda, nüüd aga istus ta suurel, pehmel tugitoolil ja kuulas pönewusega Lili jutustust, rüübates sekti sagedamini, kui see tal tawaliselt kombeks.

„Jah, mr. Hagen, olen indiaanlanna, puhastwerd indiaanlanna. Mu isa oli Laulew Madu, üks omaaja suurimaid kangelasi. Kuni kümnenda eluaastani elasin indiaanlaste laagris. Mu isa oli suguharu wiimane wösu. Hieti küll mu wend, kuid see suri warakult. Tolleaegne walitsuskomissar muutis seadusi oma äranägemise järele. Ta wöttis wägiwaldselt indiaanlastelt nende maa-alal peituwad warandused. Ühe sönaga, ta rööwis meid paljaks.

Wiimaks korraldas mu wend mässu, kuid löputulemuseks oli, et ta lasti maha. Mu isa suri suure mure töttu. Wiimased indiaanlased, kes weel ellu jäid, pilluti laiali iga ilmakaare poole. Mina aga töötasin komissarile kättemaksa. Olen pidanud söna!"

Joachim Hagen ei möistnud ta wiimaseid sönu üldse. Ta ei teadnud midagi sellest, et to salapärane naine oli Crawfordide perekonna peaaegu häwitanud. Romantika, mis ümbritses ta jutustust, oli nii paras ta tundelisele hingele.

Oli see alkohol, wõi tolle naise joowastaw wõlu —. Joachim haaras ta käe. Ta ei tunnudki, kui naise waba käsi langes ümber ta õlgade.

See oli küll õnnetu juhus, et Evelyne Lane, kes seletas segawerelasele oma tuleku põhjuse, teatamatalt sisse lasti. Ja nii see juhtus, et Evelyne astus tuppa ilma wähemagi aimduseta, et leiab tolle naise oma peigmehe süleluses. Ta on nii ehmunud, et ei suuda lausuda ainustki sõna. Ta sinisilmade pilk on kui naelutatud sellele pildile. Ta ei usu, et see on tõelikkus, arwab end und nägewat.

Ent see pole unenägu. See on kohutaw tõelikkus. Tasane wärin läbistas ta keha ja huultelt kostis tasane karjatus. Nüüd alles pööris Joachim pea ja tundis ära oma pruudi. Ta ise on nii üllatunud, et wahib Evelynele otsa suuril silmil. Kulub enne paar head silmapilku, kui ta suudab end koguda. Ta ruttab Evelyne juure, et sellele midagi kõnelda, kuid wiimane ei pea teda enam ainsagi pilgu wääriliseks. Olles annud miss Stevensile teate ära, ta jooksis lifti, et wõimalikult kiiremini lahkuda sellest majast.

Nüüd ta teadis, et oli petetud. Petetud mehe poolt, kellele poleks ta suutnud waletada kõige pisematki asja.

Poolsuletud silmil waatab Lil Stevens uksel seiswat Joachim Hagenit, kes meeleheitel ei tea mida teha.

„Kas tundsite seda daami?"

„Jah, miss Stevens. See on minu pruut!"

„Oh! Mul on äärmiselt kahju, mr. Hagen, kui satute nüüd wale kahtluse alla! Seletan ise tollele daamile kõik! Tulete minu poole lõunale? Ärge öelge ei? Mul on teha waid mõned korraldused telefoni teel, siis olen jälle teie käsutuses!"

Ta huulte ümber mängles endiselt wõrgutaw naeratus. Joachim Hagen kogeles wastuseks — ta pidawat kohe kõnelema Evelynega — aga ta ei saanud kohe t..ast lahkuda, sest samal hetkel astus tuppa suur tugew mees, keda Lil esitles kapten Swiftina.

Lil Stevens on kapteni tulekust nii üllatunud, et ei suuda enam Joachimi lahkumisele wastu waielda. Imelikul pilgul wahtis ta kaptenile otsa.

„Sa ei rõõmustagi!" hüüdis wihaselt kapten Swift, haarates laualt sektipudeli.

„On ju endast mõistetaw, et rõõmustan sind nähes."

„Wõimalik! Kuid siiski näib mulle, sa tahad seda sakslast seada minu asemele! Noh, mis sa ütled selle kohta?"

Lil Stevens ei wastanud, astus akna juure, lükkas eesriided kõrwale ja waatas wälja.

All tänawal seisis üks ta spioonidest. Lil andis sõrmedega märku: see tähendab, et kõik piirituse tagawara kohe ära saata!

Kapten aga mõistis ta waikimist teisiti. Rutuliste sammudega astus ta Lili seljataha.

„Ühte ütlen sulle, pea seda alati meeles: kui sa peaksid selle sakslase wastu weel tundma huwi — waiki! Mul on head silmad! Sa peaksid ju tundma mind, ja kõik, kes tunnewad mind, ei taha meeleldi sattuda minuga wastollu.“

Wälkkiirelt pööris Lil end ümber. Ta otsmik puudutas kapteni lõuga, nii lähedal seisis ta ähwardaw nägu mehele. Ehk ta küll märksa wäiksem oli, taganes siiski mees ta eest. Ta silmad olid ebaharilikult suured, ja walged hambad wälkusid kurjakuulutawalt kui ta rääkis.

„Al! Näib, sa ähwardad mind! Kas oleme teinud kokkuleppe wõi mitte!“

„Oleme.“

„Aga mitte, et saan kunagi sinu naiseks. Häda wiis meid kokku, mõistad! Tead seda sama hästi kui mina, Al! Ja seda tead sa ka, et iialgi pole mulle ükski teine mees nii kasulik kui sina!“

„Kasulik! Hüwa. Kasulik.“

„Jah. Sa oled mulle ja Leslie Parkerile kasulik. Ma ei tea, mis siis oleks, kui poleks sind minu kõrwal. Ja sul pole midagi kahetseda! Olen sinust tõepoolest midagi teinud. Ja sa pead tõusma weelgi. Aga ühte pane tähele, kapten Swift: kui sa weel kord teed mulle etteheiteid ühe mehe pärast, nagu praegu, kirjutad mulle eeskirju, siis, ole ettewaatlik, kapten Swift! kahjatsed kindlasti, kui teed minust enda waenlase!“

Swift naeris. See oli häbelik nõutu naer, kuid siiski peegeldus sellest, et Lili sõnad olid õiged.

„Waenlane! Seda ei suuda sa olla iialgi! Kunagi ju ikka armastasime teineteist. Et ma seda päewapealt unustada ei suuda, ei wõi sa mulle sellepärast etteheiteid teha.“

Lil puhkes heledalt naerma. Al muutus järjest kurwemaks. „Al, oled halb näitleja.“

„Lil, oled naine, kuid sul on kiwi südame asemel!“

„Usud? Hüwa, usu seda! Aga ära räägi kunagi enam, mil teel õppisin tundma sind!“

Lil tasandas hääle peaaegu sosinaks. Ta waatas kaptenile otse silmi nagu wastane, kes püüab ärritada oma waenlast, et sel teel teda kergemini häwitada.

„Kuidas õppisin sind tundma, Swift, jah? Tol korral polnud ma weel rikas. Olin waene tüdruk, lühikest aega New-Yorgis, waene indiaani tüdruk, kes oli täiesti üksi ja kaitseta selles hiigla mesipuus. Mäletan weel selgesti oma esiwanemate, kuulsa pealiku Tecumschi aegseid laule ajast, mil esimene walge mees John Kinzie, kes kauples nahkadega, tuli meie maale. Sellest ajast on möödunud sada aastat, lühike aeg, eks? Ja minul, Laulwa Mao tütrel, oli walgete poolt häwitatud indiaanlaste lihtne hing ja wiha. Minu silme ees seisab weel praegugi nõupidamise telk, kus walged äraandjad istusid koos minu esiwanematega ja nendelt wäljameelitasid, mida nad wägiwallaga wõtta ei saanud. New-Yorki tulles lootsin eest leida linnakese wäikeste puumajadega, kuid leidsin linna mülgaste, müüride, maaaluste teede ja majadega, mis ulatasid pilwedeni. Seisin üksi, täiesti üksi kihawas liikumises, üksi oma walu ja wihaga. Mu wend langes wõitluses politseiga, samuti ka isa, preeria oli läinud hulluks. Minu südames — tol korral polnud weel mul südame asemel kiwi, Al — mu südames kees wiha. Siis kohtasin sind parajasti sel hetkel, kui hüppasid aknast wälja. Mäletad, Al?"

„Muidugi mäletan," urises Al. Talle polnud see meeletuletus põrmugi meeltmööda.

„Politsei oli su kannul. Sa jooksid, nii öelda, mu käte wahele sel ööl. Aita mind, hüüdsid sa hirmuuult, peida mind ära!

See oli mu indiaani weri, mille mõjul talitasin nii," jatkas Lil Stevens. „Teadsin lähema silla all salajase urka, kuhu peitsin su. Kuulsime jälgijaid lähenemas. Üks neist kinnitas alarmikasti tänawanurga külge. Samal hetkel kihutasid politseiautod üle silla. Kogu linna politsei oli jalul. Elektrikellad helisesid. Signaalituled lõid põlema, mis tähendas: ettewaatust! Murdwaras põgeneb!"

„Ja sina, Lil?"

Selle kummalise naise ümber oli nii salapärane õhkkond, et isegi kapten Swift, endine wang nr. 1202 Sing-Singist, ei julenud talle öelda tõtt. Ta polnud weel kedagi kartnud omas elus. Aga seda naist, kes teda walitses nagu koera, seda kartis ta. Lil Stevens jatkas.

„Sa oled sama Swift, kes itaallase John Expositale nädal tagasi kuuli kerre kihutas, sest et üks politiline klubi sulle selle eest maksis!"

Kapten seisis liikumatult keset tuba.

„Nii! Ka seda sa juba tead?"

„Jah. Ja mis minusse puutub, Al, olen waba! Wõin oma wabadust kasutada, kuidas tahan!"

Samal hetkel astus sisse segawerelasest teener.

„Nägemiseni, kapten," ütles Lil. „Kui olete paremas meeleolus, siis määrame kohwi hinna kindlaks!"

Nagu tugew gorilla, wäljus kapten toast.

8.

Joachim sõitis Lil Stevensi juurest kohe wõõrastemajja, kus ootasid teda ajakirjanikud. Ta telefoneeris Evelynele bürooosse, kuid asjata. Teda polnud seal. Ka kodus polnud ta. Joachim läks tagasi wõõrastemajja, kus Mac Lee teda ootas. Sellele jutustas ta puhtsüdamlikult ära oma seikluse. Ta ei teadwat isegi, millist huwi ta tundis selle naise wastu. Armastus polnud see kindlasti mitte. Ta armastas ju ainult Evelynet, ja ometi tundis, et on süüdlane ta ees.

Evelyne oli parim tütarlaps maailmas, aga uhke. Kindlasti mõtles ta, et Joachim teda petab. Kuid see polnud pettus. Tõeliselt oli see waid enda lohakile jätmine. Mac Lee rahustas teda kuidas suutis. Lubas Evelynele ise seletada kõik.

„Kuid ühte ma ei mõista siiski, Joachim. Miks ei kõnelenud sa oma pruudile sellest daamist? Ja kuidas sa üldse tutwusid temaga?"

Joachim waikis. Siin oligi ta saatuslik punkt, millest ta ei tohtinud ega tahtnud kõnelda. Mac Lee pigistas ühe silma kinni kui ta ütles:

„Joachim, sa oled alles „roheline", nagu siin maal öelda armastatakse, ja pealegi, weel sakslane. Ära lase end ninapidi wedada. Mõistad?"

„Saan aru, kuid anna mulle aega. Wõib olla tuleb aeg, millal wõin kõnelda."

Õhtul, kui Joachim Hagen istus üksinda wõõrastemaja saalis, mis sarnanes rohkem troopilisele põlismetsale, kus kaswasid kummalised taimed, toodi talle kiri.

> „Olen „Kuldse Wärawa" pardal. Kawatsen Ameerikast lahkuda. Kui mind weel kord näha tahad, tule kohe sadamasse.
>
> Evelyne."

Joachim oli nii erutatud, et ta ei näinud selles teates midagi iseäralikku. Tal oli waid üks mõte: Evelyne põgeneb. Ta tahab jätta mind maha. Wõimalik, nad ei näe teineteist enam kunagi.

Pilkugi wiiwitamata haaras ta mantli ja kübara, ja tormas wälja.

Kui ta sadamasse jõudis, oli juba pime. Ta wõttis mootorpaadi ja sõitis „Kuldse Wärawa" juure.

Tekile jõudes tuli talle wastu laewa esimene ohwitser.

„Otsite wist miss Lanet. Kannatage ainult üks hetk. Mulle tehti ülesandeks saata teid suitsetamisruumi."

Mitte küllalt usaldusväärse välimusega ohwitser saatis Joachimi wäikesesse kabiini laewa allruumis.

„Kui kummaline," mõtles Hagen. „Mis on Evelynel siin tegemist. See pole ju üldse reisijate laew!"

Temas tärkas kahtlus. Ohwitser oli kabiinist juba lahkunud. Joachim ruttas ukse juure, et minna wälja ja nõuda seletust. Aga uks oli lukus.

Nüüd ta alles taipas, et oli lõksus. Keegi tundis pööraft huwi ta kadumise wastu. Ja et meelitada teda lõksu, selleks kasutati Evelyne nime.

Ta lasi pilgu toas ringi käia. Ühes nurgas köiepuntra kõrwal nägi ta mitu tühja pudelit. Kohe tärkas tal hea mõte. Ta kirjutas kirja, pani selle ühte pudelisse, wajutas korgi kõwasti peale ja peitis pudeli siis põuetasku.

Järgmisel hetkel juba kistigi uks lahti ja kaks madrust astusid sisse.

„Tule wälja, poiss, kapten tahab su'ga rääkida."

„Ainult külma werd ja rahu, siis wõib loota pääsmisele," mõtles Joachim. Sõnagi wastamata järgnes ta madrustele, walmis wastuwõtma igasugusi üllatusi.

„Appihüüdmisel pole mingit mõtet," seletas üks madruseist. „Äärmisel juhusel wõib see maksta su elu."

Joachim noogutas tummalt peaga. Järgmisel hetkel andis ta madrustele kaks tugewat rusikahoopi. Ühte tabas hoop näkku, teist lõua alla. Kirudes tuikusid poisid kõrwale. Seda momenti kasutas Joachim, hüppas reelingu ääre ja wiskas pudeli merre, et sel teel wiia sõbrad ta jälgile. Pääsmise lootus sel teel näis olewat küll äärmiselt halb. Kuid olen teinud kõik, mis wõisin, rahustas ta end. Wahepeal olid madrused toibunud. Nad sasisid tal kraest kinni ja lükkasid kapteni kabiini.

„Siin see poiss on. Meile näis, nagu oleks ta midagi merre wisanud."

Joachim tundis kapteni ära.

„Kapten! Te ju näete, kellega teil on tegemist! Nähtawasti on tehtud teile ülesandeks mind wangistada."

„Ma ei tunne teid," wastas Swift silmagi pilgutamata. „Mida otsite sellelt laewalt? Ma pole ju kutsunud

teid! Ka pole teil piletit. Samuti pole teil ka raha sõidu jaoks. Kõige õigem, te peate tööga tasuma ära reisuraha!"

Nähes wastase luurawat pilku, Joachim wastas täiesti rahulikult: „Hüwa, kapten Swift, andke mulle tööd!"

„Tubli! Kütjaid on alati waja."

Joachim teadis, et tal tuli alistuda, sest siin polnud jõuga midagi teha. Ta ükskõiksus wihastas kaptenit hirmsasti. Närwiliselt kõndis see toas edasi-tagasi.

„Ärge arwake, et see on nii kerge! Kütteruumis töötamine on hoopis midagi teistsugust, kui naistel päid segi ajamine."

„Loodan, sellega on meie jutuajamine läbi, kapten Swift. Pole enam mingit põhjusi selle jatkamiseks."

„Nii? Kas tõepoolest pole põhjust? So waata, nüüd tal pole enam põhjust sellest rääkida!" Swift karjus wihaselt. „Ennem teha lollusi ja siis mängida gentlemani!" Paari sammuga ta oli Joachimi juures ja haaras selle kraest kinni. Oli selgesti näha, et ta otsis tüli.

„Minge eemale, kapten!" Joachim ütles weel täiesti rahulikult.

„Naeruwäärt, noormees, „Kuldse Wärawa" peal käsen ainult mina — ja mina —"

Nüüd oli saksIase kannatusel lõpp. Ta andis kaptenile tugewa hoobi lõua alla. See tuikus ja kukkus tugewa mürtsuga wastu raudseina.

Ent hoop polnud nii tugew, et ta oleks kaotanud meelemärkuse. Ta andis signaali.

Hetk hiljem kostis laewalael tugew jalgade müdin ja kabiini uks kisti lahti.

„Mässaja!" möirgas kapten. „Ta tuli mulle kallale."

Nagu wihased hundid tormasid madrused Joachimi kallale, kuid wiimane ei annud nii kergesti alla, waid jagas hoope igasse külge. Ta oli eeskujulik poksija. Ta wõtted oleksid rõõmustanud igat sportlast. Siin aga oli kaalul wabadus wõi koguni elu. Madrused kukkusid nagu kotid üksteise järele. Wahepeal oli kapten toibunud. Ta ajas end sirgu ja asus madrustele appi. Kuid wiimaks wäsis ka Joachim ja ta langes kapteni osawast hoobist maha.

„Raudu panna!" karjus kapten wõidurõõmsalt.

Kummaline, mõtles Joachim, et tal on kohe raud käepärast. Olid need tal algul taskus?

Klirisedes langesid raud ta käte ümber.

„Silmapilk laske mind wabaks!"

„No ära parem sellele mõtlegi, poisu. Me paneme sind kinni laewa allruumi. Ja et sa enam lollusi ei teeks, paneme su jalge ümber samuti ilusad paelakesed.“

„Teil pole selleks wähematki õigust! Mu konsul nõuab seletusi teie teguwiisi kohta.“

Swifti huultele ilmus pilkaw naeratus. „Pole tarwis sellega aega wiita. Mässajad anname järgmises sadamas politsei kätte ja asi ongi korras. Wiige ta ära!“

Madrustel tuli Joachimi tirida wägiwaldselt kapteni kabiinist wälja. Enesega rahul olles läks kapten Swift üles komandosillale.

Weerandtundi hiljem tuli kapteni juure üks laewameestest, kes kandis hõbedast kõrwarõngaid ja kelle otsmikku kattis suur arm.

„Mees lamab käsist ja jalust kinniseotuna laduruumis, ega saa end üldse liigutada. On's nii õige?“

Wastust ootamata astus madrus kapteni kõrwale. Nende wahel näis walitsewat sarnane sõbralikkus, mis pole kombeks ühelgi teisel laewal.

„Kas tõepoolest,“ küsis ta, „annate poisi politsei kätte?“

„Ei mõtlegi,“ naeris Swift. „Me laseme ta saarel maale ilma paberiteta!“

„Ah nii!“ Madrus pööris pilgu pimeduses mustendawale weewäljale. Äkki näis Swiftile tärkawat midagi meele ja ta ütles:

„Timm, wõtsin sind tol korral Tahitis pardale, kui politsei oli su kannul. Nad otsisid laewa läbi, kuid ei aimanudki, et sa lamasid köiepuntra alla keset laewalage.“

„Pole unustanud, kapten, ega unusta iialgi.“

„Ma ei küsinud tol korral,“ jatkas kapten, „miks nad sind ajasid taga. Tean aga, et su südametunnistusel on to Tahiti tütarlaps. Oli wäike kena daam, päris kahju temast!“

Madrus muutus näost surnukahwatuks. Ta silmad näisid ujuwat weres.

„Kapten, armastasin toda Tahiti tütarlast, siis tuli to neetud inglane...“

„Tean, ka inglane pole tulnud enam silmapiirile. Nad sind otsiwad praegugi weel, Timm!“

„Kapten —“

„Mitte sõnagi enam, Timm. Oled minu mees, ja nii tõesti, kui olen kapten Swift, ei anna ma sind üldse wälja. Mõistan, et armukadedusest —“

Äkki ta katkestas kõneluse ja wahtis ükssilmi merele. Timm silmitses teda uuriwa pilguga. „Kas ka armukadedusest, kapten?“

„Jah, Timm. To mees seal laduruumis —"
„Mõistan, kapten! Lendab üle parda, jah?"
Kaua silmitses kapten madrust salapäraste pilkudega.
„Meeskond märkaks seda, kui tooksime ta välja omast kongist. Ei, Timm, see ei lähe. See peab olema juhus. Ta peab minema kütjaks, mõistad? Kõik muu jätan sinu hooleks."
„Mõistan, kapten!"

9.

Joachim Hagen magab. Kusagilt kostab ühetooniline, helisev mürin.
Aegamisi awas Joachim silmad. Ta leidis end poolpimedast ruumist, igasugu esemete keskelt.
Nüüd talle meelestus kõik.
Ta oli ühe laewa laduruumis.
Et laew sõitis, tundis Joachim selgesti tasasest õõtsumisest. Ta tahtis ülestõusta, kuid märkas äkki, et käed olid kinni.
Wiimaks ta ajas end siiski waewaga jalule, sest jalad olid wabad. Mida see tähendas? Miks oli ta siin — miks?
Joachimil walutas pea, ja uuesti istus ta pimeda punkri põrandale. Kaua istus ta nii, pilk juhitud läikiwaile käeraudadele ta käerandmeil, otsides asjata seletust sellisele ebamugawale seisukorrale.
Järjest selgemalt kostis ta kõrwu masinate undamine ja wee ühetooniline sulin.
Äkki märkas ta, et ruumil oli ka aken. Ühe hüppega oli ta püsti ja surus pea wastu tollipaksust aknaruutu, mille läbi paistis ebaselge pilt tundmatust maakohast. Wäljas pidi olema hele päikesepaiste.
Weel polnud nad jõudnud sadamast wälja.
Ümberringi paistis kollakashall weewäli. Kaugel silmapiiril on näha järjest kaugenewa ranna piirjooni. Laewast möödub wäike purjek tuule käes lehwiwa tumepunase lipuga. Joachim põrutas mis jaksas wastu paksu klaasi, karjudes sealjuures täiest kõrist.
Ent asjata. Teda ei kuuldud.
Nagu wari kadus purjek. Ta oli nagu pilt mingist ebatõelisest maailmast.
Laewa ninast kostis endiselt masinate ühetooniline mürin, ja tekil jooksid madrused omis raskeis punkingis.
Rusikate ja käeraudadega tagus Joachim wastu kongi ust, kuid ei mingit wastust. Lootusetult wajus ta uuesti oma wangikongi pimedasse nurka.

Mida see kõik pidi tähendama? Mis nad tahtsid temast? Mis ta teinud oli? Millist huwi tunneb to kapten Swift, tema, Joachim Hageni wastu?

Saabus õhtu. Aknast sissetungiw walgus muutus järjest õhemaks, pruunikaks looriks. Äkki awanes uks. Keegi hüüdis eht ameerika meremehe ükskõiksusega: „Hallo! Elad ikka weel?"

Ukse awanesest sissetungiwas walguses nägi Joachim, et see oli suur, tugew mees, peaegu maani ulatawas wihmakuues.

Ta jäi Joachimi ette seisma harkis jalu ja püüdis teha sõbralikku nägu.

„Kes te olete? Ja mida tahate minust?" Joachim peaaegu möirgas wihast. „Niipea kui olen waba, teatan sarnasest röövkallaletungist oma konsulile. Jah, teen seda kohe järgmises sadamas. Küll siis siputate ise nois raudus."

„No, poisu, seda juhust sulle ei tule," mees wastas tigeda hirwitusega. „Ja nüüd, jõmpsikas, upita end jalule. Aga kähku, kurat wõtaks, wõi ma teen sulle jalad alla. Sa saad alles kitli, kui lased teda oodata. Wõi ehk tahadki tundma õppida hästi punutud köie otsa?"

Ei aidanud muud, Joachimil tuli täita käsku. Mees lükkas ja tõukas teda, kus aga wähegi leidis juhuse. Üle laewalae minnes mõtles Joachim, ilus laew, aga inimesed sellel on eht piraadid.

Mere kohal hõljus järjest kaswaw hämarus. Lainetus oli tugewam kui waremalt.

„No astu, astu, siidi poisu!" Mees pilkas ja hirwitas Joachimi nii palju kui mõistis. Millegi pärast oli ta pööraselt wihane oma wangi peale.

Warsti jõudsid nad tekikabiini trepini, mille körwal oli salongi uks.

„Siin on to poiss, kapten!"

Ülewalt, poolpimedast kajutist kostis lühike ja wali käsklus, mille peale ütles pikas wihmakuues mees:

„Tule, lähme alla poja, su wõitlus tule ja sütega algab."

All awas mees Joachimi käerauad.

„Ära mõtlegi lolluste peale, siidi Juku. Sa ei tunne weel kapten Swifti. Ta saab hakkama kõigega!" Ja sõbraliku tõukega ta lükkas Joachimi kütteruumi.

Nagu kuradid töötasid kaks söetolmust määrdunud kütjat, wisates labidatäis labidatäie järele ahnelt neelawatesse leekidesse. Nähes Joachimi, nad terwitasid teda laia pilkawa hirwitusega.

10.

Wahepeal kuulutas Ameerika telegraaf ja raadio terwele ilmale sensatsioonilist teadet:

„Poksija Joachim Hagen jäljetult kadunud!"

Kõik ajalehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt. Politsei, ajakirjandus ja spordiühingud alustasid palawikulist otsimist. Leidlikumad reporterid asusid omapead otsima Joachim Hageni jälgi.

Joachim Hagen aga jäi kadunuks.

Evelyne kahjatses juba päew peale Joachimi kohtamist Lil Stevensi juures oma armukadedust. Ta oleks pidanud talle loo seletamiseks aega andma.

Lugedes ajalehest oma armsama kadumist, ta jooksis kohe Mac Lee juure.

Mac Lee oli wõtnud tarwitusele kõik abinõud sõbra leidmiseks. Aga ka temal polnud õnne.

Pidi Evelyne otsima abi miss Stevensilt?

Aga seda naist ta kartis. Milline saladus ümbritses küll Lil Stevensit? Ta oli surmatoojanna. Ja seda täie õigusega. Mehi, kes kunagi temaga kokku puutusid — ja ükski neist ei suutnud pääseda ta saatanlikust wõlust — tabas kurb saatus. Georg Crawfordi pojad olid oma armastuse tolle naise wastu maksnud eluga. Georg Crawfordi tulewane wäimees lasti maha, tütar ise, kes elas Chicagos, hukkus laewaõnnetusel. Wärin läbistas Evelyne, kui ta mõtles kõigile neile õnnetusile. Aga miks olid kõik õnnetuse osalised just Crawfordide perekonnast? Oli see juhus, wõi lasus tõepoolest needus ta onu perekonnal? Kuulub ehk tema ise ka selle needuse alla? Oli ehk to salapärane wõim nüüd sirutanud käe ka tema, Crawfordi õetütre Evelyne peigmehe järele?

Kuid siis ta puhkes naerma. Ah, millisele eksitusele tahab mind wiia mu fantaasia! mõtles ta. Lil Stevens on waid osaw kokott, ja pole ime, kui mehed ta pärast hulluks lähewad. Aga tema ise! — kuidas aga, kui Joachim siiski armastab Lil Stevensit? Nende mõtete juures jõudis Evelyne kindlale otsusele. Ta sõitis kohe miss Stevensi juure.

Ilus Lil Stevens tahtis just sõita „lennuplatsile". „Tahtsin sõita Meksikosse. Kuid siiski kuulaksin meeleldi, mis tõi teid minu juure!"

Ta kuulas nähtawa osawõtuga Evelyne jutustust.

„See on weel kõige hirmsam, et lahkusin temast sel hetkel, mil olin ta peale wihane. Olin lihtsalt armukade!"

„Teil polnud selleks mingit põhjust!" wastas Lil kergelt naeratades.

Evelyne ei teadnud, uskuda seda või mitte.

„Võite olla kindel, et see oli waid kummaline juhus ja muud midagi. Olen meeleldi nõus aitama teid."

Evelyne kahtles weel siiski, kuid surus maha armukadeduse. Ta peas mõlkus waid üks mõte: leida Joachimi ja teda aidata isegi siis, kui to naine on tõepoolest ta wõistleja.

„Jah, miss Stevens, olin armukade! Olin armukade teile! Teie andestasite ju mulle, eks? Olin tol päewal nii mõistmatu. Mõtlesin, et ei taha üldse enam näha Joachimi. Kuid juba samal õhtul taipasin, kui mõistmatult talitasin oma peigmehega. Miss Stevens, olete naine ja sellepärast loodan, et mõistate mind! Ma ei leia sõnu, millega wõiksin kirjeldada oma armastust Joachimi wastu. Pidasin oma peigmeest kõigist meestest parimaks. Äkki aga nägin teda samasugusena nagu kõik teised mehed: ilus naine naeratab talle wastu ja kohe on ta unustanud mu! Miss Stevens, te naerate, kuid loodan siiski, et mõistate mind."

Nii kõneles Evelyne suures meeleheites. Lil astus Evelyne juure ja suudles teda põsele. „Wõib olla, wõin aidata teid, wõib olla —" ta ütles rohkem endale kui Evelynele.

„Tänan teid," kogeles Evelyne, surudes pea Lili õlale. „Aidake mind, nii hästi kui wõite!"

Waewalt oli Evelyne läinud, kui muutusid Lili pehmed näojooned waljuks ja silmis lõi leegitsema salapärane kurjakuulutaw tuli.

Ta läks läbi mitme ruumi wäiksesse tuppa ja wajutas mingisugusele nupule, mille peale awanes salauks toa tagumises seinas. See uks wiis kitsasse käiku, kust läks trepp üles pööningukambri. Lil läks trepist üles madalasse tuppa, kus istus raadiotelegrafist, kes ta sisseastumisel ruttu püsti tõusis.

„Telegrafeerige meie salakirjas kapten Swiftile „Kuldsel Wärawal", mis on teel Bermudasse. Helge, et ta wastaks kohe, kas ta midagi teab Joachim Hagenist. Lisage juure: Lil ootab!"

Aga kapten ei wastanud.

Mõni tund hiljem istus Lil lennukile, et sõita Hamiltoni, Bermuda saare pealinna. Seal õitseb lopsakalt salapiirituse wedu. Palju Euroopa laewu laadiwad siin ümber, et mitte sattuda hädaohtu. Ameerika piirituslaewade kaptenid wõtawad siin laadungi üle ja wiiwad New-Yorki.

Joachim on kütjaks „Kuldsel Wärawal". See on harjumata inimesel wõrdlemisi raske töö. Kõigi nende päe-

6

wade kestel, mil oli ta wiibinud laewal, ei saanud ta teada midagi muud kui ainult seda, et laew sõidab Bermudasse.

Mis see aitas, et ta wahetpidamata protesteeris? Teda ei lastud üldse laewatekile, isegi siis mitte, kui laew seisis sadamas päewade kaupa. Niipea kui „Kuldne Wäraw" mõnda sadamasse sisse sõitis, pandi Joachim luku taha. Kui aga laew jõudis uuesti lahtisele merele, pidi Joachim asuma kohe omale kohale kütteruumis.

Tal oli waid üks sõber sellel laewal, keegi madrus, nimega Tom Flay, heasüdamline noormees, kes tuli wahest kütteruumi, sest et üks kütjaist ta wend oli. Sellelt Tom Flay'lt püüdis Joachim teada saada, miks hoitakse teda siin wangis. Aga Tom Flay ei teadnud seda. Ta tundis pöörast hirmu kapteni ees, nagu kõik, kes teenisid „Kuldsel Wärawal". Ainult kord ütles Tom poolwargsi: „Kuulsin, kui kapten ja esimene ohwitser kõnelesid sinust. Kapten nimetas ühe nime — oota, kuidas see'nd oli, kordasin seda mitu korda, et ma mitte ära ei unustaks: Lil — Lil Stevens — jah? Tunned sa seda nime?"

„Tunnen. Kuidas aga see nimi minu wangistamisega ühenduses seisab, on mulle samasuguseks mõistatuseks, nagu see laewgi."

Nii sõitis Joachim kaasa, ilma et oleks olnud mingisugust lootust põgenemiseks. Ta näis kandwat oma saatust täiesti rahulikult.

Keegi ei märganud, kui masinaruumist kütteruumi wiiw uks awanes ja sisse astus insener. See oli wäikse kaswuga paks mees lühikese täishabemega. Käed taskus, sammus ta aeglaselt kütjatest mööda. Ta tegi sõbraliku näo ja naeratas. „Noh te põrgupojad, põleb tuli hästi?"

Joachim Hagen tõmbas parajasti ühe ukse lahti.

Insener seisatas, pigistas ühe silma kinni ja waatles nii nut kütjat.

„Näib nagu oleksite pidul? Annaksin teile nõu kõik woredus nurka heita, nagu tegid teie ametwennadki. Siis läheks töö kergemini."

Ta kõneles pikkamisi, nagu kaaludes igat sõna. Et ta oli taanlane, wõis selgesti tunda ta inglisekeele hääldamisest. Pilkawalt muiates wiskas ta weel kord pilgu uuele kütjale ja läks siis tagasi masinaruumi.

Ruttu wiskas Joachim riided maha, mis näisid talle selle töö juures liigsetena. Peagi oli ta riietatud samuti nagu teisedki. Keegi hiina kütja näitas naeratades paarile

punkingile seina ääres. Kaua mõtlemata pistis Joachim jalga need ebamugawad jalanõud. Nüüd ei erinenud ta enam millegi poolest higist nõretawatest meestest, kellega ta ühes töötas. Ta püüdis töötada sama wirgalt nagu teisedki, sest ta ei tahtnud sattuda nendega waenujalale, mis oleks teinud ta elu tõeliseks põrguks sellel laewal.

Insener tuli nüüd sagedamini kütteruumi. Käed taskus, seisis ta ja waatles manomeerti osutit, mis teatud piirkonnas nagu mängledes siia sinna hüppas. Ta tegi sõbraliku näo, ei rääkinud aga ainustki sõna. On juba öö, kui tuleb kütjate wahetus. Joachim pesi end nagu teisedki, wiskas pintsaku õlgadele ja läks ühes teistega kütjate ühisesse eluruumi.

Öö oli harukdaselt waikne, mida segas waid masinate ühetooniline undamine.

Hiinlane läks kõige ees. Temale järgnes laiaõlaline metsiku wälimusega mees, kes andis Joachimile sõbraliku tõuke ribide wahele: „On's ilma pulmakuuota mõnusam, mis?"

Nende ühiskabiinis oli nõrk walgus. Sisseastudes ronis Joachim kohe oma narile.

Äkki kerkis pimedusest ta silme ette noore tütarlapse pea, kelle huulte ümber mängles magus naeratus. Ta süütuis siniseis silmis oli rõõmus sära.

„Evelyne!" kogeles Joachim peaaegu poolwaljult.

Meri on sile ja waikne, waid siin-seal kerkib üksik laine, harjal walge wahuwiir.

Tüürimees ei pööranud hetkekski pilku siia-sinna kekslewalt kompassinõelalt. Wahikorral olew teine ohwitser toetus käsipuudele ja trummeldas sõrmedega hajuwil mõtteil teleskoobi kattele. Ta ümmargust, tedretähelist nägu ümbritses pärjana punane lõuahabe.

Äkki kuulis ta seljataga samme. Tagasi waadates ta peaaegu ehmatas, kui nägi kapten Swifti.

„Kurss süd-west-süd-südi," teatas ta ruttu.

Swift urises nagu wihane metsloom, näidates pöidlaga üle õla. „Mida teeb too mees seal all, Parker?"

„Hansen ütles, ta olewat päris korralik. Nähtawasti ei mõtlegi mees wastu tõrkuda. Ta teab kindlasti, mis t'aga siis juhtub."

Ja edasi rühkis laew wahutawate lainte turjal kuni jõudis ühele wäiksele saarele. Siin seisis „Kuldne Wärraw" mitu päewa, aga Joachimi ei lastud üldse laewalaele.

11.

Oma peigmehe kadumisega oli Evelyne Leslie Parkeri häbematuse täiesti unustanud. Talle ei tulnud Leslie Parker üldse enam meelegi, kuni ühel päewal ta onu harukdaselt heas meeleolus koju tuli.

„Evelyne, sobitasin hea tutwuse! Maakler Parker, sinu peremees, kõneles minuga börsil, kus spekuleerin oma paari wiimase dollariga. Ta rääkis mulle ühest kullawäljast Kanadas, millest teawad waid mõned üksikud. Ta laenas mulle isegi raha, et ostaksin selle, mida ka tegin. Muuseas küsis ta ka sinu järele. Leppisime kokku nii, et kohtume temaga lähemail päewil ooperis."

Evelyne ei tahtnud kuuldagi sellest kohtamisest, nüüd, kus ta peigmees on teadmata kadunud, kuid onu ei annud järele.

„Parker on tore inimene! Mul pole enam midagi siin maapeal. Isegi poegi pole enam. Tahan wähemalt kord weel näha kulda! Muuseas ta andis mõista, ta aimawat Joachim Hageni peiduurgast."

Evelyne oli seda kuuldes äärmiselt üllatunud. Parker ja Joachim? — Kuidas wõis Parker seda teada?

Talle meelestus jällegi juhtumine Parkeri bürоos. Oli ehk ta peremehe käsi mängus Joachimi kadumises?

Aga see oli wõimata! Parker oli lihtsalt kaswatamatu inimene ja muud midagi. Aga kuidas wõis ta teada Joachimi peidukohta? Igal juhusel ta otsustas nüüd minna kohtamisele.

Järgnewail päewil seisis Georg Crawfordil meeles waid kuld. Ta isegi unustas kurwastuse ja leina oma poegade pärast. Kulda oli ta armastanud kogu oma eluaja rohkem kui midagi muud siin maailmas.

Teade kullawäljast, millesse oli ta pannud kogu oma wäikese waranduse, lewines laiali kulutulena üle terwe Ameerika. Igas linnas, igas külas teati sellest.

Sajadtuhanded, miljonid ameeriklasi panid oma raha ettewõttesse.

Georg Crawford wõttis ajalehe laualt.

„Kakssada kakskümmend tuhat dollarit omame weel täna, laps!"

„Muidugi ühes laenatud rahaga, armas onu!"

„Homme kuulub ka see mulle!"

„Oled kindel, et paberid tõusewad weelgi?"

„Kindlasti!"

Järjest kaswawa imestusega silmitses Evelyne, kuidas kullapalawik oli wallutanud ta onu. Ta oli nüüd unus-

tanud kõik. Teda ei kurwastanud enam oma poegade surm. Ka kurwameelsus, mis waldas teda ta abikaasa surmast saadik, oli kadunud. Ta ajus näisid keerlewat waid arwud. Igapäew käis ta Parkeri büroos.

„Mr. Parker," ütles ta ühel päewal, „minu õetütar on rõõmus, et saab teiega isiklikult tuttawaks."

Parker nagu ei uskunud seda. Kui ta nägi aga wanamehe rahaahneid luurawaid pilke ja naeratust suu ümber, mis oli raha eest walmis lubama kõik, naeratas ta endamisi.

„Hüwa, mr. Crawford, mulle on see suureks auks, kui tulete täna õhtul ühes miss Lane'iga ooperisse!"

Georg Crawfordi nägu otse säras rõõmust, kui ta tuppa astus.

„Meie kohtame teda täna õhtul!"

Jäine pilk Evelyne silmist pani teda otse kohkuma. Ta ei näinud mõistwat, mis Evelynel selle wastu oli.

*

Nii siis nad kohtasidki tol õhtul Parkeri, kellega koos sõitsid ooperisse. Evelyne oli äärmiselt erutatud. Õhtu tõotas tulla publikumi närwepingutaw.

Kui Georg Crawford lahkus, et teretada üht tuttawat, muutis Parker kohe kõnesuuna.

„On's tõsi, et soowisite mind jälle näha, miss Lane?"

„Kindlasti, mr. Parker!"

Ta naeratas, kuid see naeratus kadus kohe, kui ta kohtas pilku mehe silmis. Leslie Parker tuletas sel hetkel meele röövlooma, kelle silmad särasid saaki nähes.

„Olite selle teadmatult kadunud Hageniga kihlatud?" küsis ta.

„Jah."

Parker waatas maha, nagu mõtleks ta millegi üle.

„Kas tundsite teda, mr. Parker?"

Kerge naeratus mängles Parkeri huulte ümber. Evelyne nagu luges ta silmist pilget.

„Lugesin ta nime ajalehist. Temast kirjutati ju wiimastel päewadel õige rohkesti."

Evelyne surus hambad kokku.

„Armastate weel teda?" küsis Parker, kelle näojooned olid muutunud waljuks.

Selle inimese häbematust peaks wähekse piirama, mõtles Evelyne. Mis tal on minuga asja? Miks räägib ta Joachimist? On ta ehk kuidagi ühenduses tema kadumisega? Siis pean teda küll üle trumpama. Pean mängima oma

tulewiku, oma armastuse ja wõimalik, et isegi Joachimi elu pärast.

Ja kõike jõudu kokku wõttes ta wastas:

„Ei, ma ei armasta teda enam.“

Parker muigas.

Samal hetkel tuli Evelyne onu tagasi.

Parker muutus järjest sõnakehwemaks ja wiimaks lahkusid nad teatrist. Ta palus Evelynelt jällenägemist, mida wiimane ka lubas.

Koju jõudes Evelyne sules end oma tuppa. Meeleheide waldas teda. Ei mingit wäljapääsu, ei mingeid wäljawaateid Joachimi leidmiseks.

Järgmisel päewal lasi Parker Georg Crawfordile öelda, et ta müüks kullawälja. Wanamees on juba küllalt teeninud. Ta on endale terwe waranduse kokku ajanud.

Crawford müüski.

Kaks tundi hiljem pääses lahti torm New-Yorgi börsil. Kullawälja aktsiad tõusid wahetpidamata. Wallstreetil tõusis sääranе segadus, millist poldud seal nähtud enam hulgal ajal. Langus ei wõinud olla enam kaugel. Korraga hakkas ühel hommikul maaklerfirma Jefferson ja Ko. müüma aktsiaid. Samal ajal tulid ka Pariisis ja Londonis suured kaotused. Kõik teised paberid kisti kaasa. Mis oli selle katastroofi põhjuseks, seda ei teatud. Mõned ajalehed kõnelesid isegi pettusest, sidudes sellega pankur Parkeri nime.

Nagu häwitaw, purustaw waim lehwis New-Yorgi kohal. See oli nagu lahinguwäli. Need, kes algasid pealetungi rikkuse suletud ustele, langesid esimestena. See päew Wallstreetil ja Broadwayl paiskas ümber kõik Ameerika fantastilised kullamäed, muutis haganaiks hiigla warandused. Siit-sealt kostsid rewolwri paugud, kustusid mitmed inimelud. Hirmu ja üllatuse laine tormas läbi hiigla kontori. Wallstreetil ja Broadwayl olid ametis wiiskümmend tuhat raamatupidajat terwe öö läbi.

*

Warsti peale pankade awamist, peale selle kui Evelyne oli umbes tunni eest lahkunud kodunt, kõlistas talle Parker.

„Teie onu lasi kogu oma waranduse wälja wõtta.“ Kuulsin seda just praegu. Kõlistasin talle, kuid keegi ei wastanud.“

Salapäraseist ja õudseist tunnetest haaratuna jooksis Evelyne koju.

Ta onu maja ees oli metsik rüselemine. Walged, neegrid, hiinlased, töötud ja kerjused rüselesid wäikese puumajakese sissekäigu juures, kus elas Georg Crawford.

Majast kostsid kohutawad karjed. Suuri waewu tundis Evelyne oma onu hääle.

See oli just kui metslooma möirgamine, mis järsku waikib. Sellele järgneb monotoonne palwe, siis jälle karjed ja kohutawad mürtsud, mis tekiwad asjade loopimisest wastu seina. Seltsis trobikond inimestega astus Evelyne majja.

Georg Crawford istus põrandal keset rusude hunnikut, nägu tuhakarwa hall ja silmad pärani. Ta ei tunnud Evelynet. Ta jalad olid kinni seotud, käte ümbert oli ta sidemed purustanud, mis lebasid ümberringi põrandal. Ta näitas oma awatud suule ja ei wõinud anda wastust ühelegi küsimusele.

„Kindlasti on tal tropp suus olnud," ütles keegi ja tõstis põrandalt lapi, millel wõis näha wereplekke.

Wahepeal oli ka politseinik kohale jõudnud. Ka tema ei saanud Georg Crawfordilt midagi teada, waid see hakkas hulluppööra märatsema. Neli meest pidid hoidma teda kinni, kuni toodi haigewanker. Asjata hüüdis Evelyne ta nime. Ta oli muutunud metsloomaks. Isegi kinnisest haigewankrist wõis weel kaua kuulda ta möirgamist.

Hiljem jutustas keegi naaber politseinikele:

„Täna hommikul wäljusid kolm meest autost Crawfordi maja ees ja astusid sisse. Arwasin, et need on Georg Crawfordi sõbrad. Nad jäid sinna umbes pooleks tunniks ja sõitsid siis jälle ära. Nende lahkudes panin tähele, et üks neist oli õige noor, peaaegu poisike weel. Peale nende lahkumist ei kuulnud ma midagi kahtlusäratawat."

Aegamisi selgus see asi siiski: Nad olid wiinud kaasa kogu Crawfordi waranduse!

Nagu wiirastus kerkis Lil Stevensi nägu Evelyne silme ette, mis aga kadus peagi. Wõimata! Täiesti wõimata! mõtles Evelyne.

Indiaanlanna oli lõpulikult kätte maksnud!

*

„Kuldne Wäraw" asus tagasisõidule Bermuda saarelt. Tal oli peal raske koorem. Kapten oli saanud käsu oodata seal miss Stevensit, kellel oli Nassaus mõningaid asjaõiendusi. Kapten sõitis aga otsekohe merele, jättes käsu tähelepanemata. Ainult raadiotelegrafist ja insener teadsid sellest.

Ja ometi oli miss Stevens samapalju nagu Parkergi tema peremees. Sest mõlemad kauplesid ühiselt salapiiritusega.

Tüürimees haaras äkki pikksilma. „Hallo, kapten! Lõunahommiku poolt läheneb lennuk. Kurss näib olewat otse meie poole."

„Mis see meile korda läheb!"

Ohwitser tõmbas paar korda sõrmedega läbi habeme. „Aga, kapten, lendur peab seda kurssi juba sellest ajast, mil ta paistma hakkas. Ta lasi paaril korral isegi punaseid signaali kuule."

„Kurat wõtaks. Peaks ta julgema lähemale tulla, uputame ta ära kõige oma lennukiga."

Tüürimees waatas uuesti pikksilmaga. „See on suur weelennuk, kapten, näen seda selgesti. Nüüd annab ta jälle signaali. Jah, ta annab peatumise signaali, kapten."

„On lennukil rannawalwe märk?"

„Seda ma ei näe."

Jälle punane signaal. See kordus kolm korda. Swift pani käed tasku ja pööris lennukile selja. Oli lennuk küllalt lähedal, hakkas ta aegamisi alla laskuma. Nagu luik hõljus ta, tiiwad laiali, lainte harjal otse laewa ees. „Kuldne Wäraw" andis nüüd omakorda signaali. Kolm korda puhus laewawile, et see walge lind läheks eest nende teelt.

Lennuk wastas uuesti punase signaaliga. Ühtlasi kostis lennukilt hüüe:

„Hei, „Kuldne Wäraw", peatuge! Miss Stevens tahab tulla pardale!"

Swifti otsmikule ilmusid wihased kortsud. Ta muidu nii kindel waade näis muutuwat segaseks. Kuid siiski tegi korralduse, et laew peatuks. Lennuk tuli üsna laewa külje alla. Üks kogu tõusis püsti ja hüüdis midagi.

Swift pomises midagi ohwitserile ja jäi siis liikumatult seisma.

„Trepp alla lasta!" käsutas ohwitser. Kaks madrust wiskasid köie lennukile, kus see kinni püüti. Seda mööda lasti alla nöörredel. Mõni hetk hiljem ronis seda mööda daam üles „Kuldse Wärawa" pardale.

„Tahan kohe kõnelda kapten Swiftiga."

All oli kuulda lennuki mootori põrinat, mis algas lendu rannale tagasi.

Swift awas kabiini ukse. Ta silmis oli wihane, ähwardaw pilk. Näis, nagu ähwardaks tulla äike. Äkilise liigutusega tõmbas Lil mütsi peast. „Tere õhtust, härra kapten!"

Kapten tegi ebakindla kummarduse. Ta oli seisma jäänud ukse juure. Närwiliselt wiskas Lil mütsi lauale keset laialilaotatud kaarte.

„On laewal keegi wõõras?"

Swift waikis ja waatas põrandale.

„Sul on pardal wang! Jah? Ära waleta! Joachim Hagen on pardal! Tahan näha teda. Hoia end, Swift, kui tal on midagi kaewata!"

Kapten oli täiesti nõutu. Mees, keda kartis terwe „Kuldse Wärawa" meeskond, tundis hirmu indiaanlanna ähwarduste ees.

„Joachim Hagen töötab laewal kütjana," ütles ta hetkese kõhklemise järele.

„Neetud lurjus! Kutsu ta siia! Nüüdsest peale sõidab ta laewal reisijana."

Kerge wärin läbistas Swifti hiigla keha. Ta surus käed rusikasse. Nagu saakiwaritsew rööwloom kummardas ta naise poole, keda ta ikka weel armastas. Lil hoidis parema käe rewolwri päral, mis paistis ta mantli taskust.

„Seda ei juhtu," wastas Swift.

„Aga ta ei jää kütjaks."

„Kuid ülesse ta ei tule. Wõi muidu ei juhi ma laewa üldse."

„Hüwa! Seda wõib teha ka esimene ohwitser."

Swift näis mõtlewat järele.

„Hagen wõib alla jääda," arwas Lil. „Kuid ta ei tohi enam töötada. Juhtub temaga midagi, wõi kaob ta äkki laewalt, siis ei kohku ma enam millegi ees, mis pole sulle kuigi meeltmööda, Swift, hoia end!"

Seekord ei awaldanud ähwardus nii suurt mõju. Üllatunult waatas ta Lilile otsa, nagu oleks see rääkinud midagi arusaamatut.

„Ja seda räägid sina, Lil, seda teeksid sina —"

Swiftilt pilku pööramatalt noogutas ta peaga. Ta hääl oli rahulik ja kindel, kui ta ütles: „Jah, sa tead, mida mõtlen! Weel kord: Hoia end!"

Swift pööras näo kõrwale. Hetkeks surus ta käed meelekohtile, nagu püüaks ta waigistada seal mässawat tormi. Ta silmis põles wiha. Siis aga wäljus ta.

Lil Stevens istus polsterdatud pingile. Närwiliselt kopputas ta jalaga wastu linoleumiga kaetud põrandat.

Joachim Hagen lükkas ahjuukse kinni, kui kostis hüüe:

„Hei mees! Pead minema üles wana jutule! Ta on ahtritekil. Ära lase oodata teda!"

Üllatunult pööris Joachim ümber. Ta nägi weel kui madrus ruttas trepist üles. Ruttu läks Joachim talle järele.

Swift seisis ahtritekil, toetades reelingu najale.

„Tänasest peale teie ei tööta enam. Kuid teie jääte alla ja samuti einetate endiselt ühes meeskonnaga. Paterson asub uuesti omale kohale."

Ta rääkis seda täiesti rahulikult, ent hoidus kõnetatule otsa waatamast.

Joachim lõi kahtlema. „Teil pole ka mingit õigust hoida mind pimeda reisijana."

Swift waatas merele. „Meil ei tarwitse riielda selle üle. Olete laewal ja peate sellepärast täitma minu korraldusi. Olete waba, aga teie ei tohi lahkuda ahtritekilt. Ees pole teil midagi asja. Mõistate?"

„Kauaks pean weel jääma siia?" küsis Joachim. „Millal pääsen sellest laewast?"

„Niipea, kui oleme randunud. Nüüd aga jääte siia, wõi teid pannakse uuesti raudu. Walige, kumb teile rohkem meeldib!"

Wastust ootamata pööris kapten minekut.

Tükk aega mõtles Joachim. Ta ei suutnud leida seletust kapteni teguwiisile.

Johannsen, esimene ohwitser, töötas kogu ennelõunat raadiotelegrafistina. Iga paari minuti takka tuli ta kapteni juure, kes seisis tüürimehe kõrwal. Ta ei wastanud ohwitseri teadaannetele ainsagi sõna ega liigutusega.

Joachim oli ühe köiepuntra peale pikali wisanud ja waatas igawust tundes merele.

Ta elas nüüd laewal kummalist elu. Tal polnud teha midagi, kuid oli siiski täieline wang. Kui kütjad, kellede hulka ta kuulus, sööma tulid, sõi ka tema ühes nendega. Nad olid muutunud äkki kõik sõnaohtraks, näis nagu kahtlustaksid nad teda. Asjata püüdis ta saada meeskonnalt seletust oma kummalise seisukorra üle.

„Kaptenil on jälle omad tujud," ütles üks neist.

Meeskonna kabiini nurga kastil istus keegi meeskonnast. See oli lüheldane, metsiku wälimusega mees, keda hüüti Timmiks. Oma sõnade üle naeris ta toorelt ja pilkawalt.

„Miks sa naerad?" küsis üks kütjaist.

„Kõik läheb nii kaua, kui ta tõepoolest läheb!"

„Ma ei saa sellest aru!"

„Pole ka tarwis." Ja Timm lõikas uuesti noaga puutükki, mida hoidis kramplikult kinni oma suurte punaste käte wahel.

Joachim waikis.

Ta waatas merele ja nägi kõrgel mööda tiirlewaid lennukeid. Näis et nad sõitsid hästi käidawat teed mööda, sest wahetpidamata wõis näha laewu. Nad sõitsid põhja poole. Joachim wõis otsustada seda päikese seisu järele, sest kompassi tal ei olnud ja ükski, kes teadis sõidu sihti, ei kõnelenud temaga. Neist möödusid kauba- kui ka reisijate laewad, millede korstnatest määratud suitsujoad taewa poole tõusid, ähwardades matta päikese.

Äkki langes mingi wari Joachimi näole. Üleswaadates nägi ta enda ees seiswat Lil Stewensit.

Ta kargas istmelt üles, olles üllatusest peaaegu keeletu. Indiaanlanna surus ta istmele tagasi ja istus ta kõrwale. Sel hetkel nägi ta haruldaselt noor ja sale. Naeratades küsis ta:

„Nii siis, sõber, olete maandunud meie laewal!"

„Teie laewal?"

„Minu ja Leslie Parkeri laewal!"

„Kas teie ehk meelitasitegi mu siia?"

„Ei, mr. Hagen. Mina ei teinud seda!"

„Mida teie teete siin?"

„Sõitsin lennukiga siia Hassonist."

„Aga kust teadsite te, et olen siin?"

„Mul on sidemed, mr. Hagen, mille üle ei armasta ma kõnelda. Meil siin on kõigil oma ühendus, mille üle me ei armasta rääkida. Teadsin, et Swift on eriti toores ja õel, ja et ta wihkab teid hinge põhjast."

„Ta on tõeline lurjus. Küll maksan talle seda kord ausasti kätte!"

„Wõib olla!"

„Aga miks ta wihkab mind? Miks meelitas ta mind siia? Ta wihkab mind, kindlasti, miss Stevens, nii wõib toimida waid mees äärmisest wihast ja põlgusest, kaitseta inimesega!"

„See on tõsi, et ta wihkab teid, mr. Hagen. Ta wihkab teid nii, nagu ta armastab mind! Te waatate mulle nii uskumatult otsa? Al Swist armastab mind sarnase kirega, mis teda teeb täiesti oma tunnete orjaks. Ta näeb teis oma wõistlejat — hädaohtlikku wõistlejat."

„Mina? Mina tema wõistleja?"

Lil Stevens naeratas. Siis waikisid nad mõlemad ja langesid mõtteisse.

Kõik, mis Joachim nende päewade sees läbi elas, oli nii meeli pingutaw, et ta ei osanud enam korralikult koguda mõtteid. Ehk teda küll wõlus see eksootiline naine, kuid tema pilt kahwatas siiski Evelyne kõrwal. Ei. Kunagi ei loobu ta Evelynest tolle naise pärast!"

„Ja kuhu sõidame nüüd? Miks sõitsite Bermuda saarele? Mida laadisite sealt peale, miß Stevens?"

Lil naeratas ja pilgutas silmi.

„Teie esitate nii palju küsimusi ühe korraga. Pean wastama neile kõigile? Jah, tahan wastata kõigile. Olete gentleman ja ei anna ära saladust, mis teile usaldatakse. Meie sõidame New-Yorki. See tähendab kuni „piirini".

„Ma ei mõista põrmugi teid."

„See tähendab, meie peatume wäljaspool keelatud piirkonda."

Ükfisilmi wahtis Joachim seda salapärast naist.

„Teil on siis alkohol pardal?"

„Ei pardal mitte, kuid parda all küll! Olen salakaubawedaja. Pean seda ametit juba kaks aastat, ühes Leslie Parkeriga. Meie teenime palju raha."

Ikka weel waatas Joachim Lili muretusse silmi. Wõi siis niisugune ongi salakauplejanna, mõtles ta. See naine ongi siis üks neist tagaotsitawaist salakaubitsejaist, kes on walmis astuma wõitlusse rannawalwe laewadega? Kas meriröövel?

„Ja sellepärast sõitsimegi Bermudasse?" küsis Joachim edasi.

„Sellepärast. Bermuda saar on wäga kannatlik, mu poiss. Ta on alkoholi kaubitsemise keskkoht, ja mina pole mitte harilik „kaubitseja"! Ei, mr. Hagen, ärge seda arwake. Kuulun aristokraatide meriröövlite hulka!"

„Siis ikka meriröövel!" kogeles Joachim.

Lil Stevens süütas paberossi põlema, ulatades Joachimile hõbedase paberossitoosi.

„Miks mitte? „Kuldne Wäraw" ootas „Santa Mariat", mida saadab üks prantsuse ärisõber, mis on saatnud palju sarnaseid laewu. „Santa Maria" wiis kuusthat kasti rauda Saksamaale ja pidi puuwilla tagasi tooma. Loomulikult tõi ta tagasi piiritust. Mõistate? „Kuldsele Wärawale" sõidawad merele wastu mootorpaadid, mis piirituse maale toimetawad.

„Nii siis reeglipärane kauplemine," rohkem ei mõistnud Joachim öelda omas piiritus üllatuses.

Lil Stevens koputas sakslasele õlale.

„On küll wähe riskantne. Aga meie oleme miljonärid, ja meil on wõim. Meil on suur wõim ühendriikes. Küsin teilt, mr. Hagen, olete nõus seda wõimu minuga jagama?"

Näis, et Joachim ei saanud aru indiaanlanna küsimusest.

„Ma ei mõista teid tõepoolest, miss Stevens."

„Kuid warsti mõistate. Kindlasti mäletate, kui jutustasin teile, et olen tõotanud kättemaksu ühele mehele, kes peaaegu häwitas punanahad? Noh, olen ajanud surma ta pojad, ta tütre häwitanud, tema enda saatnud waesena ja wiletsana hullumajja. Jääb üle weel ta õetütar, kelle nimi on Evelyne, ja mees, kellest siin kõnelen, on Georg Crawford!"

Joachim hüppas püsti nagu oleks torgatud tulise rauaga. Ta näost oli kadunud wiimne weretilk. Kuid indiaanlanna ei annud talle sõna, waid jatkas:

„Teie meeldite mulle, mr. Hagen. Olete gentleman. Mu süda tundis seda, muidu oleksin häwitanud Evelyne kui ka teid. Loobun kättemaksust wiimase Crawfordide suguwõsa wastu juhusel, kui tean, et armastate mind, mr. Hagen?"

„Miss Stevens, see on ju hullumeelsus! Kui ma teid nüüd pööraselt wihkama hakkan."

„Igal juhusel on miss Lane haawunud, mr. Hagen. Üks kõik, kas jätate maha oma pruudi, wõi jätab tema teid, sest ta teab juba, et olete ühes minuga „Kuldse Wärawa" pardal!"

„Kurat!" hüüdis Joachim ja astus Lil Stevensile pilkugi saatmata reelingi äärde. Wiimane läks oma tõule omase rahulikkusega kapteni kabiini.

12.

Lil Stevens oli kõnelenud tõtt. Evelyne teadiski, et ta kihlatu oli „Kuldse Wärawa" pardal. Ta oli saanud Lil Stevensilt raadiotelegrammi, mis kõlas järgmiselt:

„Joachim on ühes minuga „Kuldse Wärawa" pardal. Lil Stevens."

Wõimalik, et see teade oleks awaldanudki oodatud mõju, oleks ehk Evelyne tõepoolest usalduse Joachimi wastu kaotanud, kui poleks paar tundi warem Mac Lee teda telefoni teel oma juure kutsunud. Naeratades näitas ta Evelynele ühte pudelit:

„See on teade Joachimilt. Siin on tegemist saatanliku tembuga. Wõimalik, et mõni wastaspoksijate kihlwedu. Tegin rannapolitsei kaudu kindlaks, et „Kuldne Wäraw" on

teel New-Yorki. Nüüd sõidame ühe Ameerika torpeedopaadiga talle wastu, ja anname talle ühe torpeedo ribide wahele, kui ta ei täida me käsku!"

Kuid Evelyne polnud sugugi nii sõjakas nagu Mac Lee.

„Inimesed, kes wangistasid Joachimi, on kindlasti kurjategijad. Kui laewale politseipaadiga wastu lähme, kes teab, kas ei tähenda see mitte Joachimi surma?"

Sellele ei mõistnud Mac Lee enam wastu waielda. Ta polnud politseile loost weel sõnagi teatanud. Ta tundis wäga hästi Ameerika kurjategijate harjumusi. Ta andis Evelynele nõu oodata õhtuni. Nad tahtsid üheskoos harutada, mida tuli ettewõtta, et päästa Joachimi, ilma et see ähwardaks ta elu.

Siin tuli Evelynele appi juhus.

Ta istus St. Johannese pargis ja mõtiskles, mida peaks ettewõtma, kui äkki keegi mees ta kõrwale istus. See oli wäike paks mehike, kes wähe närwiliselt näris kortsunud paberossi. Kõheldes pani ta käe Evelyne käsiwarrele.

„Mis oleks, kui teeksime wäikese äri, miss Lane?"

Arusaamatult ja ühtlasi üllatunult waatas Evelyne mehele otsa.

„Kust te tunnete mind? Kes te olete? Mida tahate minust?"

„Tasem, tasem. Tunnen teid juba ammu. Nii: Maksame teile wiistuhat dollarit, kuni oleme teis kindlad, ja kümme tuhat, kui äri õnnestub. Noh?"

„Ma ei mõista teid!" Evelyne tahtis üles tõusta ja äraminna, kuid miski tume aimdus hoidis teda tagasi.

„Asi puutub Parkerisse," teatas wõõras, püüdes uurida Evelyne nägu. „Teie ju tunnete teda?"

„Jah, ta on minu shef."

„Teie käite temaga seltsis teatris!"

Evelyne waikis.

„Ta kaupleb salapiiritusega!"

Wõõras tõmbas pintsakuhõlma üles. Evelyne nägi selle all politseimärki.

„Minu nimi on White, detektiw White."

Mõni aeg tagasi poleks see awaldanud Evelynele mingit mõju. Ta oleks lihtsalt kutsunud politsei, et wabaneda sellest tüütust naabrist. Aga nüüd oli lugu teine. Teade, et Parker on salapiirituse wedaja, tungis kui wälk ta ajju. Wiiwitamatult sidus ta Parkeri, Lil Stevensi ja Joachimi nimed.

Detektiiw luges kohkumist ta silmist.

„Meil ei tarwitse olla teineteise ees saladusi, miss Lane. Parker on üks hädaohtlikumaist salakaubawedajaist Ühendriikes."

Evelyne waatas inimesi, kes neist möödusid. Need näisid äkki marionettidena, oma enda warjudena.

„Kas tahate teenida kümmetuhat dollarit? Annate ära ta? See tähendab, toimetate meie kätesse?"

„Sel wiisil ei taha ma küll teenida. Ei mingil tingimisel! Mul on Parkeriga õiendada oma eraarwed. Aga kui teie teate, et Parker on salakaubawedaja, miks te's ei wangista teda?"

„See on alles küsimus, miss Lane! Sellepärast, et meie ei saa teda wangistada. Meie teame küll, et ta on umbes kahesaja mehelise salakaubitsejate salga juht, kuid meil ei ole selleks mingeid tõendusi. Meie teame isegi seda, et ta piiritusega teenib miljoneid, ja et ta töötab waid börsimaakleri sildi all.

Aga millega me tõendame seda? Ja, kui tabamegi mõne mehe, ei kõnele ükski sellest ainustki sõna. Kord üks lobises, see leiti järgmisel hommikul poonult omast kongist. Lühidalt, meie wajame mõnd tõendust. Tahame tabada Parkeri ja selleks peate aitama meid. Teie peate wiima teda nii kaugele, et ta awaldab teile oma saladuse. Peate toimima nii nagu wõtaks te osa mõnest tema kuritööst, ja meile sellest teatama, et wõiksime parajal hetkel tabada ta kui salakaubitseja. Selle eest maksame teile kümmetuhat dollarit. Wiistuhat kohe ja wiis siis, kui —"

„Waikige!" hüüdis Evelyne. „Kui peaksin mängima teda teie kätesse, siis mängiwad selleks kaasa täiesti teistsugused motiiwid!"

Ja tütarlaps oligi läinud.

Detektiiw White wahtis talle järele awasuil. Nii üllatunud oli ta tema ülalpeost. Seda pole talle weel juhtunud, et keegi tunneb end solwatuna, kui talle pakutakse teenida kümmetuhat dollarit.

Wähe aega peale Evelyne koju jõudmist kõlistas talle Leslie Parker.

Ta oli armastuswäärsem ja sõbralikum kui kunagi waremalt ja näis teda täiesti usaldawat.

Ka Evelyne oli äärmiselt lahke. Ta imestas isegi, et suudab nii hästi mängida.

„Teen omal wäikesel jahil „Lincolnil" paari päewa pärast wäikese lõbusõidu seltsis oma sõprade ja nende naistega. Tohin paluda teid kaasa sõita?"

Evelynel walmis kohe plaan. Ta ei kahelnud enam hetketki.

Maheda häälega wastas ta: „Miks mitte? Teen seda meeleldi!"

Sealjuures põksus ta süda metsikult. Usub ta mind? Kas ei löö ta kahtlema? arutas ta endamisi.

Kuid Parkeril ei tulnud mõttessegi milleski kahelda.

Kokkuräägitud päewa õhtul sõitis Evelyne sadamasse. Ilm oli waikne. Nagu raske, must waip seisis lõpmatu weewäli.

Sillale, kus auto peatus, nägi Evelyne lähenewat motorpaati. Siiani oli Evelynel olnud tunne, nagu näeks ta und. Nüüd aga, kus ta istus paadis, mis peaaegu hääletult liugles lahtisele merele, uskus ta, et see on tõelikkus. Tasa sulisedes uhtusid wäikesed lained paadikülgi. Tema seljatagu paistis linn nagu lõputus tulemeres. Wiimaks kerkis pimedusest nende ette tugew raudsein. Ülewal oli näha nõrka tulekuma. Mastid ja korstnad kerkisid uhkelt wastu sametist taewast. Ülewalt hüüdis keegi, mille peale lõid tuled heredasti põlema. Madrus tõmbas paadi nöörredeli alla.

„Kas wõite seda mööda üles minna, armuline preili? Puutrepi alla laskmine tekitab suurt kolinat ja teised külalised juba magawad", küsis keegi ülewalt.

Evelyne haaras köiest kinni ja ronis suurema waewata laewa laele, kus Parker teda südamlikult terwitas. Tema kõrwal seisis laiaõlaline tugew mees, kes kandis sinist mütsi. See tegi Evelynele sügawa kummarduse.

„See on kapten Wilson," esitles Parker. „See on meie jahi uus juht, kelle kätte usaldame endi elu. Wõite olla täiesti julge, miss Lane. Ta teenis ennem ameerika meriwäes, tema kaitse all wõime olla täiesti kindlad."

Parker saatis teda trepist alla kitsasse käiku, kus walgeks lakeeritud ustel põlesid heledad elektrilambid.

„Meie külalised magawad juba", ütles ta. „Kui soowite minuga weel wäheke juttu westa, leiate mind salongist."

„Tänan", wastas Evelyne. „Tahan heita kohe puhkama."

Parkeri helistamise peale ilmus laewapoiss, kes juhatas Evelyne oma kabiini. Lahkumisel suudles Parker Evelyne kätt, hoides seda mõne silmapilgu oma käes. Punastades tõmbas ta käe ära ja ruttas oma tuppa.

See oli puhas mugaw ruumike. Evelyne waatas korraks peeglisse ja naeratas. Ta ei tahtnud endale tunnis-

tada, et ta kartis. Aga siis mõtles ta Joachimile ja ettewaatlikult libises käsi üle kleidi, kus puusade kohal ühes salataskus oli wäikene browning.

Laewapoiss oli järgnenud talle.

„Miss Lane?" küsis ta üsna tasa.

„Jah, ma ei waja teid enam."

„Mul on teile midagi teatada. Kapten Wilson, kes juhib Parkeri jahti, laseb öelda, et wõite olla täiesti mureta."

Evelyne püüdis uurida poisi nägu. „Olete asjasse pühendatud?"

„Jah. Kapten külastab teid umbes tunni pärast."

„Tänan!"

Tasaseil sammel käis Evelyne kabiinis edasi tagasi. Ta ootas. Möödus tund. Laewal walitses salapärane waikus. Tasasest hõljumisest märkas ta, et laew sõitis. Läbi wäikese akna nägi ta sadama tulesid kord korralt ikka kaugemale jääwat. Nagu maagiline pärlite rida rippus see weel õhus.

Äkki koputati uksele, mille Evelyne ettewaatlikult awas. See oli kapten.

Käsi laskeriistal, lasi ta kapteni sisse. Wiimane sulus ukse enda järelt ja jäi seisma keset tuba.

„Wõite olla täiesti mureta, miss Lane. Olen Ameerika meriwäe ohwitser. Parker on küll arwamisel, et olen kedagi ära söönud ja sellepärast wabastatud. Siiani on sobinud kõik suurepäraselt. Niipea, kui politsei teada sai, et lähete Parkeri jahile, asusid meie detektiiwid tööle. Jahi endine kapten wangistati meie meeste poolt, ilma et Parker oleks sellest midagi teadnud. Nii ei jäänud talle muud üle, kui wõtta uus kapten. Lasin kohe suurema osa meeskonnast lahti, seletades, et nad pole küllalt usalduswäärsed. Nende asemel wõtsin meie madrused. Nii olete siin täielise kaitse all. Laewal on madrustena ka mõned detektiiwid. Neile on tehtud ülesandeks walwata teie julgeoleku üle. Olete meiega rahul?"

Rõõmsalt sirutas Evelyne kaptenile käe.

„Tänan südamest, härra kapten!"

Samal hetkel koputati jälle uksele, ja sisse astus kena madrus.

„Andestage, härra kapten", ütles ta sügawalt kummardudes.

„Mr. Lee", kogeles Evelyne rõõmust särades, „teie olete ka siin?"

„Mõtlesite, et jään eemale neist huwitawaist sündmusist? Olen siin meie lehe reporterina täiesti salaja, et meie ettewaatamatut sõpra sellest kupatusest päästa.“

Weel mõne silmapilgu weetis ta mõlemi mehega, kes olid kindlad selles, et nende ettewõte õnnestub.

Kui mehed olid läinud, lukustas Evelyne ettewaatlikult kabiini ukse, kuid ei heitnud weel magama. Enda julgeoleku üle ei muretsenud ta enam, aga Joachimi saatus tegi teda rahutuks.

Kas tõesti õnnestub ta päästmine? Kas ei tule abi liig hilja?

Wiimaks, wastu hommikut, wajus ta siiski rahutusse unne.

Kui Evelyne järgmisel hommikul ärkas, oli päike juba kõrgel.

Jaht pidi olema nüüd juba kaugel merel. Kuskilt sügawusest kostis masinate ühetooniline undamine.

Evelyne riietus ja läks tekile. Maast polnud näha enam jälgegi. Ümberringi waid meri, ei midagi muud kui meri. Laewapoiss juhatas teda söögituppa. Ta sisseastumisel wäljus kapten sõbraliku terwitusega.

Warsti peale selle tuli Parker. Ta kandis walgeid pükse ja sinist pintsakut. Kogu eine kestel olid nad mõlemad sõnakehwad.

„Miss Lane“, ütles Parker, eine lõpetanud, „läheme ajame weidi juttu.“

„Meeleldi,“ wastas Evelyne, „mul on teile esitada mõned küsimused.“

Nad läksid ühte kabiini, ja enne kui Evelyne jõudis taibata, et nad olid Parkeri hästi sisseseatud töötoas, wajus uks nende järelt lukku. Evelynet see ei heidutanud, sest ta oli kindel wälise abi peale. Nii siis oli saabunud otsustaw silmapilk. Ta istus mugawale tugitoolile ja ütles, waadates üksisilmi Parkerile:

„Meil ei tarwitse enam mängida teatrit, mr. Parker! Olete salakaubawedaja, tean seda, ja ühtlasi küsin teilt, mis on juhtunud Joachim Hageniga? Teadsite te, et talle tungiti kallale?“

Parker naeris, mille juures paistsid ta röövloomale omased hambad.

„Jah, teadsin seda. Korraldasin ise selle asja, sest austan teid. Lahutasin teid Joachim Hagenist, ja ükski maapealne jõud ei anna teda teile tagasi!“

Nende sõnade juures ta haaras Evelyne oma sülelusse, kes wihaselt peksis talle kätega wastu nägu.

Samal ajal ilmus silmapiirile „Kuldne Wärav". Jaht pidas juba mitu tundi kurssi sellele laewale. Kapten signaliseeris:

„Parker tahab tulla pardale!"

Jahilt lasti paat wette, millele asusid üks ohwitser seitsme madrusega ja mees, kes sarnanes Parkerile.

Olles astunud „Kuldse Wärawa" pardale, tõmbasid nad wälja oma peidetud rewolwrid ja karjusid:

„Käed üles, siin on merepolitsei!"

Enne kui üllatunud salakauba laewa meeskond weel midagi teha suutis, oli ta wiimaseni areteeritud. Ülestõstetud kätega pidid nad ükshaawal Mac Leest mööda sammuma, kes pani nende käed raudu.

Lil Stevens oli põgenenud kapteni-kabiini. Kapten Swift haaras seinalt püssi, kuid enne kui ta sellega midagi teha suutis, tormas sisse Joachim Hagen.

„Lubasin õiendada teiega arweid, kapten Swift, ja nüüd on saabunud aeg." Ja enne kui Swift jõudis sihtida ohwitserile, kes tuli teda wangistama, andis Joachim talle hästi sihitud rusikahoobi. Nagu jahukott langes ta põrandale kokku.

Järgmisel hetkel kõlas pauk ja kuul wihises mööda Joachimi kõrwust. Kuid juba olid kohal kaks madrust, kes wangistasid naise, kes laskis Joachimile: see oli Lil Stevens.

Joachim oli Mac Leelt kuulnud, et Evelyne on jahil. Kõhklematult hüppas ta paati ja kaks meest sõudsid ta „Lincholni" pardale.

Laew oli meeskonnast peaaegu tühi. Ühes kapteniga asus ta otsima Leslie Parkerit.

Äkki kuulis Joachim karjatust. Ta jooksis ühes kapteniga hääle suunas.

Kabiini uks, kust oli kostnud karjatus, oli lukus.

Samal hetkel kostis kabiinist läbilõikaw karjatus.

Meeleheitel paiskas Joachim end wastu ust. Lukk andis järele ja nagu kuul lendas ta tuppa.

Evelyne oli end kuidagi suutnud wabastada Parkerist ja haarata rewolwri. Kuid äkilise liigutusega paiskas Parker selle ta käest põrandale ja hoidis tütarlapse käsi kui raudsete tangide wahel. Evelyne langes põlwili ja kaotas meelemärkuse.

Joachim ajas Parkerit nagu palli enda ees, kuni salakaubawedaja siniste laikudega silme ümber oiates põrandale langes.

Kui Evelyne ärkas, paistis New-Yorgi sadam juba selgesti, kuid ta ei näinud midagi muud kui Joachimi nägu, kes hoidis teda käte wahel.

Masinad undasid, meri oli waikne ja tasane ja Jacki ühisuse laewa ninas lehwis rõõmsalt lipp wärskes hommiku õhus.

Nüüd märkas Evelyne ka Mac Leed, kes silmitses teda pool kartliku, pool rõõmsa pilguga. Tänutundes ulatas tütarlaps talle käe.

„See on wäga armas teist, et hindate Joachimi sõprust nii kõrgelt!"

„Jah, see oli temast wäga armas. Aga nüüd, wana poiss, mine tekile ja tõmba oma kopsudesse wähe wärsket õhku!"

Mac Lee, kes kandis nüüd spordi ülikonda, pigistas ühe silma kinni ja wäljus naeratades kabiinist.

„Miks saatsid ta ära, Joachim?" küsis Evelyne kelmika muigega.

„Sellepärast, et tahtsin kõnelda sinuga nelja silma all!"

Siis ühinesid nende huuled igawese armastuse ja sõpruse märgiks.

Lõpp.